

Wiadomości Diecezjalne

LUBELSKIE

Akta Stolicy Apostolskiej.

Encyklika „Casti connubii“ Jego Świątobliwości Piusa XI z Boskiej Opatrzności Papieża o „Małżeństwie Chrześcijańskim“ na tle dzisiejszych warunków, potrzeb i obecnego bezładu w rodzinie i społeczeństwie.

Do Czcigodnych Braci Patriarchów, Prymasów, Arcybiskupów, Biskupów i innych Ordynariuszów, żyjących w zgodzie i jedności ze Stolicą Apostolską.

PIUS PAPIEŻ XI.

Wielebni Bracia. Pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Wstęp.

Godność małżeństwa. Jak wielką jest godność czystego związku małżeńskiego, można poznać przede wszystkim z tego, Wielebni Bracia, że Pan nasz Jezus Chrystus, Syn Ojca Przedwiecznego, przyjąwszy na siebie postać człowieka, nie zadowolił się włączeniem w szczególny sposób małżeństwa—podstawy i fundamentu społeczeństwa rodzinnego a zatem całego wogóle społeczeństwa ludzkiego—w plany miłości, która skłoniła Go do powzięcia zamiaru odrodzenia całego rodzaju ludzkiego, ale, przywróciwszy temu związkowi pierwotną czystość jego boskiego początku, podniósł go do godności prawdziwego i „wielkiego“ sakramentu w Nowym Testamencie¹⁾ i, co za tem idzie, powierzył pieczę o jego całość i karność Kościołowi, Swej Oblubienicy.

¹⁾ Efez. V, 32.

Kiedy będą korzyści? Ażeby z tego odnowienia związku małżeńskiego można było zawsze i wszędzie otrzymać upragnione owoce, potrzeba, by prawdziwa nauka Chrystusa o małżeństwie oświecała umysły ludzkie, następnie, ażeby małżonkowie chrześcijańscy, wzmacniając swe słabe wole wewnętrzną łaską bożą, uzgodnili nastawienie myślowe i czynne z najczystszyem prawem Chrystusa, a wtedy zrodzi się pokój i szczęśliwość dla nich samych i ich rodzin.

Pobudki do mówienia o chrześcijańskim małżeństwie. Tymczasem nietylko My, którzy z tej Stolicy Apostolskiej, jak gdyby z wyżyn jakiegoś obserwatorium ogarniamy świat cały, ale także i Wy sami, Wielebni Bracia, widzicie i wraz z Nami serdecznie ubolewacie jak wielu z ludzi nietylko że zapomniało o tem odnowieniu przez Boga dzieła, ale zupełnie nie zna świętości małżeństwa chrześcijańskiego, albo też je bezwstydnie zaprzecza, albo, oparłszy się na zasadach fałszywych i przewrotnych, nieustannie je depce. Jednocześnie te niebezpieczne błędy i złe obyczaje wtargnęły do wiernych i każdego dnia świadomie i nieświadomie coraz szersze kręgi zataczają. Dlatego, spełniając urząd Namiestnika Chrystusa na ziemi, najwyższego Pasterza i Nauczyciela, uważaliśmy za Nasz obowiązek podnieść głos Apostolski, ażeby owce Nam powierzone uchronić od pokarmów zatrutych i, według Naszych sił, uczynić je bezpiecznemi.

Treść Encykliki. Z tej to racji, idąc śladami Naszego Poprzednika ś. p. Leona XIII, postanowiliśmy przemówić do Was, Wielebni Bracia, a przez Was do całego Kościoła, owszem do całego rodzaju ludzkiego, o naturze małżeństwa chrześcijańskiego, jego godności, korzyściach i dobrodziejstwach, jakie wypływają z niego dla rodziny i dla całego społeczeństwa ludzkiego, i poważnych błędach, sprzeciwiających się tej części nauki ewangelicznej, wreszcie występkach, sprzecznych z życiem małżeńskim, oraz głównych środkach zaradczych, jakie należy przedsięwziąć. Jego Encyklikę „Arcanum divinae sapientiae” o małżeństwie chrześcijańskim, przed 50-ciu laty ogłoszoną, czynimy Naszą, uznajemy ją, potwierdzamy i, wyłożywszy niektóre rzeczy obszerniej odpowiednio do dzisiejszych warunków i potrzeb, ogłaszamy, że nietylko nie przeżyła się, ale zachowuje całą swą moc.

Istota małżeństwa chrześcijańskiego. Rozpoczynając zatem od tej Encykliki, która poświęcona jest prawie całkowicie udowodnieniu boskości instytucji małżeństwa, jego godności sakramentalnej i jego niewzruszonej trwałości, przypomnijmy najpierw ten fundament, który musi zostać nienaruszony: małżeństwo nie zostało ustanowione przez ludzi, ale przez Boga: nie od ludzi bowiem, ale od samego Twórcy natury i Odkupiciela tej natury, Pana Naszego Chrystusa, otrzymało małżeństwo swe prawa, oraz zostało zatwierdzone i uszlachetnione; prawa te nie mogły też być w niczem zależne od

woli ludzkiej, ani od żadnych układów między samymi małżonkami. To jest nauka zawarta w Piśmie św.²⁾, taką jest stała tradycja Kościoła powszechnego, taką jest wreszcie uroczysta definicja soboru trydenckiego, który, zapożyczając wyrazów z samego Pisma św., naucza i zatwierdza, że wieczna nierozzerwalność małżeństwa, jego jedność i jego niezmiennność pochodzi od Boga, jego twórcy³⁾.

Chociaż więc małżeństwo z samej swojej natury pochodzi od Boga, wola ludzka ma w niem także swój udział, bardzo szlachetny: każde bowiem poszczególne małżeństwo, jako związek małżeński pomiędzy danym mężczyzną i daną kobietą, nie ma innego początku, jak dobrowolne zezwolenie każdego z obydwóch małżonków; ten wolny akt woli „na mocy którego każda z obydwóch stron oddaje i otrzymuje swoje własne prawo małżeńskie⁴⁾, jest tak konieczny do zawarcia prawdziwego małżeństwa, że „żaden autorytet ludzki nie mógłby go zastąpić“⁵⁾. Wolność ta jednakże odnosi się tylko do jednego punktu, a mianowicie, że przystępujący do zawarcia małżeństwa pragną rzeczywiście wstąpić w związek małżeński i z tą właśnie osobą; sama istota jednakże małżeństwa zupełnie jest usunięta z pod wolności człowieka, tak, że ktokolwiek raz zawarł związek małżeński, zostaje tem samem poddany jego boskim prawom i jego zasadniczym właściwościom. Doktor anielski, w swoich rozważaniach o wierności małżeńskiej i o wydawaniu na świat dzieci, pisze bowiem: „w małżeństwie, rzeczy te wynikają z samego zgody na małżeństwo, i dlatego gdyby do zezwolenia, na którym polega małżeństwo, dołączono inny warunek, przeciwny temu zezwoleniu, nie byłoby prawdziwego małżeństwa“⁶⁾.

W małżeństwie więc związek duchowy jest połączeniem dużo ściślejsem niż związek ciał; nie jest to bynajmniej jakiś pociąg zmysłowy ani skłonność serc, ale stanowcze i rozważne postanowienie woli, i związek duchowy na mocy postanowienia bożego, tworzy święty i nienaruszony związek.

Istota ta małżeństwa, wyjątkowa i jemu tylko właściwa, stawia je o całe niebo wyżej nietylko od kojarzeń się zwierząt, kierowanych ślepym tylko instynktem przyrodzonym, w których niema ni rozumu ni zdecydowanej woli, lecz stawia ją też wyżej od ludzkich małżeństw dzikich, pozbawionych prawdziwego i uczciwego węzła woli i niemających nic wspólnego z prawdziwym pożyciem domowem.

Stąd wynika też, że prawowita władza ma prawo i obowiązek zakazywania takich związków haniebnych, sprzeciwiających się rozsądkowi i istocie ludzkiej, przeszkadzania im i karania ich. Ponieważ chodzi jednak o sprawę, wpływającą z istoty ludzkiej,

2) Gen. I, 27—28, II, 22—23, Mat. XIX, 3; Efez. V, 23.

3) Conc. Trid. sess. XXIV.

4) Cod. Jur. Can. c. 1081, § 2.

5) Cod. Jur. Can. c. 1081, § 1.

6) S. Thom. Aquin., „Summa theol.“ p. III, Supplem., q. XLIX art. 3.

niemniej jest pewną, co już otwarcie zaznaczył ś. p. Leon XIII, poprzednik Nasz⁷⁾: „Przy wyborze rodzaju życia niema wątpliwości, że w mocy jest każdego i podlega decyzji wolnej jego woli wybranie sobie jednego z dwojga: albo pójście za radą Jezusa Chrystusa o panieństwie, albo związanie się węzłem małżeńskim. Odebrać komuś przyrodzone i pierwotne prawo do zawarcia małżeństwa, lub ograniczyć w jakikolwiek sposób istotne przeznaczenie małżeństwa, powagą Bożą na początku ustanowione, nie wolno żadnemu ludzkiemu prawu: „Roście i mnożcie się“⁸⁾).

Dlatego świąty węzeł prawdziwego małżeństwa powstaje z woli Bożej i ludzkiej: od Boga pochodzi ustanowienie małżeństwa, jego cel, prawa i dobra; od ludzi zaś, pod wpływem i z pomocą Bożą, pochodzi poszczególne małżeństwo, przez ofiarne oddanie na całe życie osoby własnej osobie drugiej z obowiązkami i dobrami, od Boga ustanowionymi.

I. Dary małżeństwa.

Kiedy, Wielebni Bracia, przystępujemy do wyłuszczenia owych tak wielkich dóbr prawdziwego małżeństwa, od Boga nam udzielonych, przychodzi Nam na myśl słowa owego przesławnego Doktora Kościoła, którego nie tak dawno temu uczciliśmy w encyklice Naszej „Ad salutem“, na obchód pełnego tysiącpięćsetlecia jego śmierci⁹⁾: „To są, — mówi św. Augustyn, — dobra, dla których małżeństwo jest dobre: potomstwo, wierność małżeńska, sakrament“¹⁰⁾. O ile te trzy czynniki dobitnie bardzo zawierają najistotniejszą treść całej nauki o małżeństwie chrześcijańskim, wyjaśnia wymownie tenże Doktor Kościoła, kiedy mówi: „Wierność małżeńska“ oznacza, że poza węzłem małżeńskim niema być cudzołóstwa z żadną osobą trzecią; potomstwo, że z miłością ma być przyjęte, z dobrocią pielęgnowane, pobożnie wychowane; sakrament zaś, że związok małżeński nie ma być rozrywany i mąż rozwiedziony lub żona rozwiedziona nie mają zawierać nawet ze względu na potomstwo innego małżeństwa. To jest jakby prawidło małżeńskie, przez które przyrodzona płodność została uszlachetniona, a występki niepowsięgliwości opanowany“¹¹⁾.

1. Dar potomstwa
a) zrodzenie go.

Pierwsze więc miejsce pomiędzy dobrami małżeństwa zajmuje potomstwo. I zaprawdę sam Stwórca rodzaju ludzkiego, który w dobroci swej w dziele rozkrzewienia życia postanowił ludzi użyć jako pomocników swych, nauczał tego, kiedy, ustanawiając w raju

⁷⁾ Litt. Encycl. „Rerum Novarum“. 15 Maii 1891.

⁸⁾ Gen. I, 28.

⁹⁾ Litt. Encycl. „Ad Salutem“, 20 Apr. 1930.

¹⁰⁾ S. August., „De bono coniug.“, cap. 24, n. 32.

¹¹⁾ S. August. „De Gen. ad litt.“, lib. IX, cap. 7, n. 12.

małżeństwo, powiedział do prarodzców naszych, a przez nich do przyszłych małżonków: „Róście i mnożcie się, i napełniajcie ziemię“¹²⁾. To samo znajduje św. Augustyn w słowach św. Pawła Apostoła do Tymoteusza¹³⁾: „Że celem rodzenia zawiera się małżeństwo“, świadczy Apostoł w ten sposób: „Chcę, aby młodsze szły za mąż“. A jakoby wtrącono pytanie: — Dlaczego? — dodaje zaraz: „Aby dzieci rodziły, stawały się paniami domu“¹⁴⁾.

Jak wielkiem dobrodziejstwem Bożem i błogosławieństwem małżeństwa jest dziecko, okazuje się z godności człowieka i celu jego najwyższego. Człowiek bowiem przewyższa już zacnością rozumnej swej istoty wszystkie inne stworzenia widzialne. Nadto Bóg pragnie, by ludzie rozmnażali się, nie tylko w tym celu, by istnieli i zapełniali ziemię, lecz daleko więcej w tym celu, by byli czcicielami Boga, poznawali Go, miłowali i posiadaniem Jego na wieczne czasy cieszyli się w niebie. Cel ten wskutek przedziwnego wyniesienia człowieka przez Boga do porządku nadprzyrodzonego przechodzi wszystko, co oko widziało, ucho słyszało i w serce człowieka wstąpiło¹⁵⁾. Łatwo stąd poznać można, jak wielkim darem dobroci Bożej, jak doskonałym owocem małżeństwa jest dziecko, zawdzięczające istnienie swe wszechmocy Bożej i współdziałaniu małżonków.

Rodzice chrześcijańscy niech zastanowią się również nad tem, że zadaniem ich jest nie tylko rozradzanie i zachowanie rodzaju ludzkiego na ziemi, a nawet nie tylko wychowywanie pewnej ilości czcicieli Boga prawdziwego, lecz powiększenie liczby dzieci Kościoła Chrystusowego, zrodzenie mieszkańców niebiańskich i domowników Bożych¹⁶⁾, by lud służbie Boga i Chrystusa poświęcony z dnia na dzień się pomnażał. A lubo małżonkowie chrześcijańscy, jakkolwiek sami uświęceni, uświęcenia na dzieci swe przelać nie mogą (przecież przyrodzone rozmnożenie życia stało się drogą śmierci, którą grzech pierworodny przechodzi na potomstwo), to jednak w pewien sposób biorą udział w pierwotnym małżeństwie w raju, gdyż zadaniem ich jest, ofiarować Kościołowi własne swe potomstwo, któreby przez tę płodną bardzo matkę dzieci Bożych odrodziło się przez kąpiel chrztu dla nadprzyrodzonej sprawiedliwości i stało się żywym członkiem Chrystusowym, uczestnikiem życia nieśmiertelnego i ostatecznie dziedzicem chwały niebieskiej, do której wszyscy całym sercem tęsknimy.

Jeżeli matka, prawdziwie chrześcijańska, to rozważy, pozna zaiste, że do niej odnosi się w wyższym i pełnym pociechy zrozumieniu słowo Zbawiciela: „Niewiasta... gdy porodzi dzieciątko, już nie pamięta uciśnienia dla radości,

¹²⁾ Gen. I, 28.

¹³⁾ I Tim. V, 14.

¹⁴⁾ S. August., „De bono coniug.“, cap. 24, n. 32.

¹⁵⁾ Cfr. I Cor. II, 9.

¹⁶⁾ Cfr. Eph II, 19.

iż się człowiek na świat narodził¹⁷⁾). Wyniesie się ponad wszystkie bóle powołania swego macierzyńskiego, ponad jego troski i ciężary i z większym i świętszym prawem, niż owa matrona rzymska, matka Grachów, szczyć się będzie mogła w Bogu kwiecistym bardzo wieńcem swoich dzieci. I oboje małżonkowie uważać będą te dzieci, które skorem i wdzięcznym przyjęli sercem z ręki Bożej, jako skarb, powierzony im przez Boga, który zużyją nietylko na korzyść swoją i ziemskiej swej ojczyzny, lecz który w dzień zdania rachuby z zyskiem Bogu oddadzą.

b) Wychowanie potomstwa. Dobrodziejstwem wydania na świat nie wyczerpuje się jednak jeszcze dobro potomstwa, lecz inne do niego dołączyć się musi dobrodziejstwo, które polega na wychowaniu dziecka. Bardzo mało zaiste troski o nowonarodzone dziecko i tem samym o całą ludzkość byłby okazał Bóg najmędrszy, gdyby nie był zarazem udzielił prawa i obowiązku wychowania tym, którym udzielił możliwości i prawa rozbudzenia nowego życia. Znaną bowiem jest rzeczą, że dziecko nietylko w dziedzinie życia przyrodzonego, ale tembardziej w dziedzinie życia nadprzyrodzonego nie może w sposób wystarczający zadość uczynić swoim potrzebom. Skazane jest przez długie lata na pomoc, naukę i wychowanie innych. Jasną jest jednakże rzeczą, że z rozkazu natury i Boga prawo i obowiązek wychowania dzieci do tych przede wszystkim należy, którzy dzieło natury powołaniem do życia rozpoczęli i stąd nie mogą dzieła rozpoczętego i niedokończonego pozostawić i na pewną narazić zagładę. Tej tak ważnej potrzebie wychowania dzieci zaradza się najlepiej na łonie małżeństwa, w którym wobec nierozzerwalnego węzła, jakim rodzice są złączeni, wspólny obojga trud i wzajemna pomoc zawsze są w pogotowiu.

Ponieważ jednak na innym już miejscu¹⁸⁾ obszernie omawialiśmy sprawę wychowania młodzieży, pragniemy to wszystko ująć słowami św. Augustyna: „Potomstwo oznacza, że ma się je z miłością przyjąć i pobożnie wychować¹⁹⁾”. To samo wyraża jędrnie kodeks prawa kanonicznego: „Celem głównym małżeństwa jest rodzenie i wychowanie potomstwa²⁰⁾”.

W końcu nie możemy dla wysokiej godności i wielkiego znaczenia podwójnego tego urzędu, powierzonego rodzicom dla dobra dziecka, pominąć milczeniem, że uczciwe używanie uzdolnienia, danego przez Boga, celem rozniecania nowego życia, jest wedle woli Stwórcy i prawa przyrodzonego prawem i przywilejem samego tylko małżeństwa, w którego uświęconych granicach powinno być utrzymane.

¹⁷⁾ Jo., XVI, 21.

¹⁸⁾ Litt. Encycl., „Divini illius Magistri“, 31 Dec. 1929.

¹⁹⁾ S. August., „De Gen. ad litt.“, lib. IX, cap. 7, n. 12.

²⁰⁾ „Cod. Jur. Can.“ c. 1013 par. 1.

2. Wierność małżeńska. Drugie dobro, które, — jak wspomnieliśmy, — wylicza św. Augustyn, jest wierność małżeńska. Polega ona na zobopólnem zachowaniu umowy małżonków tak, że tego, co na podstawie tej, przez prawo Boże uświęconej, umowy drugiej tylko stronie się należy, nie można jej odmówić ani żadnej innej osobie dozwolić; nie można też przyznać drugiej stronie tego, na co jako sprzeciwiającemu się prawom i nakazom Bożym i z wiernością małżeńską nielicującemu, nigdy zgodzić się nie można.

Dlatego wierność ta wymaga przede wszystkim wyłącznej jedności stadła małżeńskiego, jaką sam Stwórca ustanowił w małżeństwie prarodziców naszych. Wedle woli jego małżeństwo nie istniało inaczej, jak pomiędzy jednym mężem i jedną niewiastą. I chociaż Bóg, najwyższy prawodawca, prawo to pierwotne na pewien czas nieco złagodził, to jednak nie ulega wątpliwości, że prawo ewangelji ową pierwotną i doskonałą jedność zupełnie przywróciło i zniósło każdy wyjątek; wykazują to jasno słowa Chrystusowe i jednolita praktyka nauki i działalności Kościoła. Słusznie więc Sobór Trydencki orzekł uroczyście: „Że węzłem tym dwoje tylko się łączy i wiąże, Chrystus Pan jasno bardzo nauczał, mówiąc: „A tak już nie są dwoje, ale jedno ciało“²¹⁾.

Ale Chrystus Pan pragnął potępić nietylko jakikolwiek, czy równoczesny rodzaj t. zw. poligamji i poliandrii oraz każdy inny zewnętrzny czyn nieobozajny, lecz, aby ustrzec święte granice małżeństwa od wszelkiego zhańbienia, zabronił też wszystkich dobrowolnych myśli i pragnień w tym względzie: „A ja powiadam wam: iż wszelki, który patrzy na niewiastę, aby jej pożądał, już ją zcudzołożył w sercu swoim“²²⁾. Słów tych Chrystusa Pana nie może znieść nawet zgoda jednego z małżonków, zawierają bowiem prawo Boże przyrodzone, którego żadna wola ludzka ani złamać ani nadwyreżyć nie może²³⁾.

Aby wierność małżeńska w całym zajaśniała blasku, powinno nawet poufałe pożycie małżonków pomiędzy sobą nosić znamię skromności. Małżonkowie powinni we wszystkim wzorować się na prawie Bożem i prawie przyrodzonym i starać się pójść za wolą najmędrszego i najświętszego Stwórcy z głęboką czcią dla tworu rąk Jego.

b) miłość małżeńska. To, co św. Augustyn trafnie nazywa wiernością czystości, łatwiej jeszcze, wdzięczniej i szlachetniej wykwita z innego głównego czynnika, z miłości małżeńskiej, która przenika wszystkie obowiązki pożycia małżeńskiego i trzyma prym w chrześcijańskim stadle małżeńskim: „Wierność małżeńska wymaga nadto, by mąż i żona

²¹⁾ Conc. Trid., sess. XXIV.

²²⁾ Matth. V, 28.

²³⁾ Cfr. Decr. S. Officii, 2 Mart. 1679, propos. 50.

byli złączeni szczególniejszą i czystą miłością, by się miłowali nie tak, jak się cudzołożnicy miłują, lecz tak, jak Chrystus Kościół swój umiłował. Takie bowiem prawidło przepisał Apostoł, mówiąc: „Mężowie, miłujcie żony wasze, jako i Chrystus umiłował Kościół“²⁴). Niewątpliwie obejmował On Kościół ową niezmierną miłością, nie dla swej korzyści, lecz mając na oku jedynie dobro Oblubienicy swojej“²⁵). Nazywamy więc miłością nie to uczucie, które polega na cielesnej tylko i prędko ulatniającej się skłonności, na słowach tylko pochlebnych, lecz to, które opiera się na wewnętrznej skłonności dusz i okazuje się czynem, gdyż próbą miłości jest czyn²⁶). Czyn ten obejmuje w społeczności domowej nietylko wzajemną pomoc, lecz powinien rozciągać się też, i to w pierwszym rzędzie, na to, by małżonkowie pomagali sobie wzajemnie w coraz pełniejszym ukształtowaniu i doskonaleniu człowieka wewnętrznego, by przez wzajemną wspólność życiową postępowali z dnia na dzień coraz bardziej w cnotach, a zwłaszcza rośli w prawdziwej miłości Boga i bliźniego, na której ostatecznie „wszystek Zakon zawisł i prorocy“²⁷).

A najdoskonalszym przykładem zupełnej świętości, postawionym przez Boga ludziom, jest Chrystus Pan. Jego mogą i powinni naśladować wszyscy, w jakimkolwiek żyją stanie lub zawodzie i z pomocą Bożą, idąc za przykładem świętych, osiągnąć szczyt doskonałości chrześcijańskiej.

To wzajemne wewnętrzne kształtowanie się małżonków, ten wytrwały wysiłek ich do udoskonalenia się, można, jak uczy Katechizm Rzymski²⁸), nazwać z bezwzględną słusnością najważniejszym czynnikiem i celem małżeństwa, byleby go się nie brało w ciaśniejszym zrozumieniu jako instytucji do należytego rodzenia potomstwa i do wychowania go, lecz w zrozumieniu szerszym, jako wspólność całego życia. Z miłością tą trzeba koniecznie pogodzić wszelkie prawa i wszelkie obowiązki małżeńskie tak, by nie tylko sprawiedliwość, lecz i miłość była prawidłem nakazu Apostoła: „Mąż niechaj żonie powinność oddaje, także też i żona mężowi“²⁹).

c) posłuszeństwo. W społeczności domowej, wzmocnionej węzłem miłości, powinien kwitnąć jeden jeszcze czynnik, nazwany przez św. Augustyna porządkiem miłości. Porządek ten obejmuje tak pierwszeństwo męża przed żoną i dziećmi, jak i podporządkowanie się skore, chętne i posłuszne żony, które poleca Apostoł temi słowy: „Żony niechaj będą poddane mężom swym, jako Panu. Albowiem mąż

²⁴) Ephes. V, 25, cfr. Col. III, 19.

²⁵) Catech. Rom. II cap. VIII, q. 24.

²⁶) Cfr. S. Greg. M., Homil, XXX, in Evang. (10. XIV, 23—31), nr

²⁷) Matth. XXII, 40.

²⁸) Cfr. Catech. Rom. II, cap. VIII, q. 24.

²⁹) I Cor., V, 3.

jest głową żony, jako Chrystus jest głową Kościoła³⁰⁾. Posłuszeństwo to nie zaprzecza bynajmniej i nie znosi wolności, która słusznie przysługuje kobiecie na podstawie człowieczej jej godności i szczytrych obowiązków małżonki, matki i towarzyski; nie nakazuje też posłuszeństwa wobec jakichkolwiek zachcianek męża, mniej zgodnych może z rozsądkiem i kobiecą jej godnością; nie stawia jej też wkońcu narówni z osobami, nazwanymi w prawie małoletnimi, którym dla braku dojrzałego sądu i doświadczenia życiowego odmawia się wolnego wykonywania praw osobistych. Posłuszeństwo to przeciwstawia się raczej tylko rozwydrzonej wolności, nie dbającej o dobro rodziny, zabrania w ciele rodziny serce odrywać od głowy z szkodą niepowetowaną dla ciała i z niebezpieczeństwem bliskiej jego zagłady. Gdy bowiem mąż jest głową, żona jest sercem i jak mąż posiada pierwszeństwo rządów, tak żona może i powinna kierować się we wszystkim przywilejem miłości.

Stopień i sposób podporządkowania się żony wobec męża może być różny, zależnie od okoliczności w stosunku do osób, miejsc i czasu. Jeżeli mąż zaniedbuje obowiązki swoje, jest nawet obowiązkiem żony, zastąpić go w rządzie rodziny. Nigdy jednak i nigdzie nie wolno obalić lub naruszyć budowy zasadniczej rodziny i prawa jej podstawowego, od Boga postanowionego i zatwierdzonego.

Z przedziwną mądrością naucza ś. p. poprzednik Nasz Leon XIII o stosunku i porządku pomiędzy mężem a żoną w wspomnianej już Encyklice swej o małżeństwie chrześcijańskim: „Mąż jest panem rodziny i głową niewiasty, która, ponieważ jest ciałem z ciała jego i kością z kości jego, ma być posłuszną mężowi, nie na sposób jednak służebnicy, lecz towarzyski, tak by posłuszeństwu nie zabrakło ani uczciwości ani godności. W tym jednak, który rozkazuje, oraz w tej, która słucha, ponieważ oboje mają przedstawiać obraz, on Chrystusa, ona Kościoła, niech miłość Boża będzie na zawsze kierowniczką obowiązków³¹⁾).

To są więc czynniki, które składają się na pojęcie wierności małżeńskiej: jedność, czystość, miłość, uczciwe i szlachetne posłuszeństwo. Ile nazw, tyle źródeł błogosławieństwa dla małżonków i małżeństwa, przez które zapewnia się i pomnaża spokój, godność i szczęśliwość małżeństw. Dlatego dziwić się nie możemy, że wierność małżeńską zaliczano zawsze do największych dóbr, właściwych małżeństwu.

3) Nerozerwalność węzła małżeńskiego. Całokształt tak wielkich dobrodziejstw uzupełnia i powiększa jeszcze inne dobro małżeństwa, nazwane słowem św. Augustyna „sakramentem“. Oznacza ono nerozerwalność węzła małżeńskiego i wyniesienie i poświęcenie umowy małżeńskiej przez Chrystusa Pana do skutecznego znaku łaski.

³⁰⁾ Ephes, V, 22, 23.

³¹⁾ Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

Nierozerwalność węzła małżeńskiego podkreśla naprzód sam Chrystus dobitnie temi słowami „Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza“³²⁾; i: „Wszelki, który opuszcza żonę swą, a drugą pojmuje, cudzołoży; a kto od męża opuszczoną pojmuje, cudzołoży“³³⁾.

Do tej nierozzerwalności zalicza św. Augustyn jasnymi słowy to, co nazywa dobrem sakramentu: „Sakrament oznacza, że małżeństwo nie ma być rozrywane i mąż rozwodzący się lub żona rozwodząca nie mają nawet ze względu na potomstwo zawierać innego małżeństwa“³⁴⁾.

Nierozerwalna ta trwałość przysługuje wszystkim prawdziwym małżeństwom, chociaż nie wszystkim w tej samej doskonałej mierze; bo słowo Pańskie: Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza, wyrzeczone o małżeństwie pierwszych rodziców naszych, tym pierwowzorze wszystkich przyszłych małżeństw, powinno się odnosić do wszystkich małżeństw prawdziwych. Chociaż więc przed Chrystusem wzniosła surowość pierwotnego prawa złagodzoną została, tak że Mojżesz synom ludu wybranego, dla twardości serc ich, z pewnych przyczyn wystawiać pozwolił list rozwodowy, to jednak Chrystus Pan mocą najwyższego prawodawcy pozwolenie to większej wolności cofnął i przywrócił stan prawa pierwotnego słowami, które nigdy nie pójdą w niepamięć: „Co tedy Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza“. Dlatego poprzednik Nasz s. p. Pius VI mądrze bardzo napisał do Biskupa w Agrji: „Wynika stąd jasno, powiada, że małżeństwo już w stanie natury, dawno więc przed wyniesieniem go do godności Sakramentu, Bóg tak był ustanowił, że tworzyło na zawsze węzeł nierozzerwalny, który z tego powodu przez żadną władzę świecką nie mógł być rozrywany. Chociaż więc charakter sakramentalny odłączyć można od małżeństwa, jak np. u niewiernych, to jednak i w takim małżeństwie, ponieważ jest małżeństwem prawdziwym, trwać musi i trwa rzeczywiście na wszystkie czasy węzeł ten, który według prawa Bożego od początku tak się zrosł z małżeństwem, że żadnej władzy świeckiej nie podlega. Ilekroć zatem jest mowa o zawarciu małżeństwa, zawiera się je albo tak, że rzeczywiście jest małżeństwem i wtedy tkwi w niem na zawsze węzeł ów nierozzerwalny, z prawa Bożego każdemu prawdziwemu przysługujący małżeństwu; albo przypuszcza się, że zostało zawarte bez tego węzła wiekuistego, wówczas niema wogóle małżeństwa, lecz istnieje niedozwolony stosunek, sprzeciwiający się prawu Bożemu. Stosunku tego nie wolno ani zawierać, ani go zachowywać“³⁵⁾.

Jeżeli co do trwałości małżeństwa zachodzą wyjątki, chociaż bardzo rzadkie, jak np. w niektórych naturalnych pomiędzy niewiernymi jedynie zawartych lub pomiędzy chrześcijanami, jeżeli

³²⁾ Matth. XIX, 6.

³³⁾ Luc. XVI, 18.

³⁴⁾ S. August., „De Gen. ad litt.“, lib. IX, c. 7, n. 12.

³⁵⁾ Pius VI, „Rescript. ad Episc. Agriens.“ 11 Jul. 1789.

chodzi o małżeństwo co prawda zawarte, lecz jeszcze nie wykonane, to wyjątek ten zależy nie od woli ludzi, ani od którejkolwiek władzy ludzkiej, lecz od prawa Bożego, którego stróżem i tłumaczem jest jedynie Kościół Chrystusowy. Żadna jednak władza tego rodzaju zastosowana być nie może z jakiegokolwiek bądź powodu do chrześcijańskiego małżeństwa, zawartego i dokonanego. Ponieważ w takim małżeństwie dokonywa się związek małżeński w całej pełni, dlatego też uwidocznia się w niem z woli Bożej trwałość i nierozzerwalność, której rozluźnić nie może żadna powaga ludzka.

Jeżeli, Wielebni Bracia, pokornie zbadać pragniemy wewnętrzny powód woli Bożej, tu się objawiającej, znajdziemy go łatwo w mistycznym znaczeniu chrześcijańskiego małżeństwa, które uwidocznia się wyraziście bardzo w małżeństwie, zawartem pomiędzy chrześcijanami. Według świadectwa bowiem Apostoła w liście jego do Efezów (na który wskazaliśmy już na początku³⁶) jest małżeństwo chrześcijańskie najdoskonalszym obrazem jedności, zachodzącej pomiędzy Chrystusem a Kościołem: „Sakrament to wielki jest, a ja mówię, w Chrystusie i Kościele“. Jedność ta, dopóki Chrystus żyje i przez niego Kościół, zaprawdę nigdy nie może być rozwiązana. Poucza też o tem wymownie św. Augustyn temi słowy: „Tę przestrzega się bowiem w Chrystusie i w Kościele, że żyjący od żyjącego nie może odłączyć się żadnym rozwodem. Sakrament ten w takim jest poważaniu w państwie naszym Bożem... to znaczy w Kościele Chrystusowym... że nawet w tych wypadkach, gdzie niewiasty tylko dla uzyskania potomstwa zamaż wychodzą lub mężczyźni się żenia, nie wolno niepłodną porzucić, aby pojąć inną, płodną. Gdyby to jednak ktoś uczynił, winien jest, — nie według prawa ziemskiego (które w razie rozwodu zezwala bez grzechu zawrzeć nowe małżeństwo, na co według świadectwa Zbawiciela również Mojżesz pozwalał Izraelitom dla ich zatwardziałości), lecz według prawa Ewangelji — cudzołóstwa, tak samo jak i niewiasta, jeżeli bierze sobie innego męża“³⁷).

a) Dobra, płynąca z nierozzerwalności. Ile i jak wielkie dobra płyną z nierozzerwalności małżeństwa, nie może ujść uwagi tego, kto chociaż powierzchownie tylko zastanowi się nad szczęściem małżonków i ich potomstwa, lub nad pomyślnością całego społeczeństwa ludzkiego. Naprzód więc mają małżonkowie w niej silną rękojmię trwałości swego związku małżeńskiego, czego z natury swej tak bardzo wymaga ofiarne oddanie własnego ja i ścisłe wzajemne połączenie ich dusz, prawdziwa bowiem miłość nie zna granic³⁸). Nadto tworzy ona mocny wał ochronny dla czystości i wierności przeciw wszelkim wewnętrznym i zewnętrznym zakusom niewierności: odbiera

³⁶) Ephes., V, 32.

³⁷) S. August., „De nupt. et concup.“, lib. I, cap. 10.

³⁸) I Cor., XIII, 8.

wszelką podstawę trwodzi i bojaźni, czy małżonek w czasie nieszczęścia lub na starość nie opuści może małżonki, a w miejsce lęku napełnia serce pewnością stałego posiadania. Odpowiada też godności małżonków i najlepiej przyczynia się do spełnienia obowiązku wzajemnej pomocy, gdyż nierozzerwalne ich stałość przypomina im nieustannie, że nie dla znikomych celów i służenia ciału, lecz dla uzyskania i przysporzenia sobie wyższych i wiecznych dóbr zawarli związek małżeński, który tylko śmierć rozłączyć może. Zaradza też najlepiej obowiązkowi opieki nad dziećmi i wychowania ich, trwającemu przez długie lata, gdyż rodzice wspólnymi siłami łatwiej mogą sprostać ciężkiemu i długotrwałemu swemu zadaniu. Nie mniejsze spływa błogosławieństwo na całe społeczeństwo. Z doświadczenia bowiem wiemy, że nierozzerwalna trwałość małżeństw jest źródłem przebogatem życia pocziwego i czystości obyczajów, zachowanie jej zapewnia państwu szczęście i pomyślność; takim bowiem jest państwo, jakimi są rodziny i obywatele, z których się składa, jak ciało z członków. Dlatego dobrze bardzo zasługują się około dobra publicznego ludzkości całej ci, którzy bronią odważnie nierozzerwalności węzła małżeńskiego.

b) Małżeństwo jako Sakrament. Poza nierozzerwalnością węzła zawiera jednak dobro sakramentu jeszcze daleko szlachetniejsze wartości, oznaczone trafnie słowem Sakrament. Dla chrześcijan słowo to nie jest pustym i próżnym tylko dźwiękiem, gdyż Chrystus Pan „Sakramentów ustanowiciel i dokonawca“³⁹⁾ wyniósł małżeństwo wiernych swoich wyznawców do prawdziwego i istotnego Sakramentu Nowego Zakonu, uczynił je znakiem i źródłem osobnej łaski wewnętrznej, przez którą udoskonalili miłość przyrodzoną, wzmocnił jedność nierozzerwalną i małżonków uświęcił“⁴⁰⁾.

A ponieważ Chrystus umowę ważną małżeńską pomiędzy wiernymi uczynił znakiem łaski, jest istota Sakramentu z chrześcijańskim małżeństwem tak ściśle złączona, że nie może być pomiędzy wiernymi prawdziwego małżeństwa, „by nie było tem samem sakramentem“⁴¹⁾.

Jeżeli więc wierni szczerem sercem zawrą taką umowę małżeńską, otwierają sobie skarbnicę łask, z której czerpią siły nadprzyrodzone do wiernego, świętego i wytrwałego wykonania obowiązków i zadań swych aż do śmierci.

Sakrament ten bowiem nietylko pomnaża w tych, którzy łaskę nie stawiają przeszkody, czynnik trwały życia nadprzyrodzonego, to jest łaskę uświęcającą, lecz osobne jeszcze dodaje dary, dobre natchnienia, zarodki łaski, pomnaża i doskonali siły przyrodzone, tak że małżonkowie nietylko rozumieją głęboko całą doniosłość stanu małżeńskiego, jego obowiązki i jego cele, lecz

³⁹⁾ Conc. Trid., sess. XXIV.

⁴⁰⁾ Conc. Trid., sess. XXIV.

⁴¹⁾ Cod. Jur. Can., c. 1012.

skosztowawszy w duszy ich słodyczy, szczerze się do nich skłania, skutecznie, ich zapragną i w czyn obróca, zwłaszcza że Sakrament daje im prawo do wzmocnienia się przez łaskę uczynkową, którą uzyskać mogą, ilekroć potrzebować jej będą do wykonania obowiązków swego stanu.

Ponieważ jednak w porządku nadprzyrodzonym działania Opatrzności Bożej obowiązuje prawo, że ludzie z Sakramentów, przyjmowanych po uzyskaniu rozumu, nie dostępują pełnych owoców, jeżeli nie odpowiadają łasce, współdziałając z nią, pozostaje łaska sakramentalna małżeństwa często talentem nieużytecznym, zakopanym w ziemi, o ile małżonkowie nie używają sił nadprzyrodzonych i nie pielęgnują ziaren łaski, złożonych w ich sercu i nie doprowadzają ich do rozkwitu. Jeżeli jednak, czyniąc, co w ich siłach, okażą, że z łaską chcą współpracować, zdołają znosić ciężary swego stanu i wykonać obowiązki jego i zostaną wielkim tym Sakramentem wzmocnieni, uświęceni i jakoby przemienieni. Jak bowiem według nauki św. Augustyna przewiduje się człowieka przez Chrzest i Kapłaństwo, czy to do życia chrześcijańskiego, czy też do spełniania czynności kapłańskich, i nie pozostawia go nigdy bez łaski sakramentalnej, tak samo prawie (lubo nie na podstawie charakteru sakramentalnego) nie mogą wierni, raz węzłem małżeństwa złączeni, nigdy być pozbawieni pomocy i węzła tego Sakramentu. Przeciwnie, noszą, jak uczy tenże sam św. Doktor, na sobie ten węzeł św., chociażby się stali cudzołożnikami, lubo już nie jako znak chwalebnej łaski, lecz jako znak zbrodni, „tak, jak dusza odrzucona, odchodząc od godów połączenia z Chrystusem, nawet po utracie wiary, nie traci znaku sakramentalnego, który otrzymała w kąpieli odrodzenia“⁴²⁾.

Małżonkowie zaś, złotym węzłem Sakramentu nie w okowy okuci, lecz przyozdobieni, nie ubezwładnieni, lecz wzmocnieni, niech wszystkimi do tego dążą siłami, by małżeństwo ich nie tylko przez moc i znaczenie Sakramentu, lecz też przez usposobienie ich i cnotliwe życie było i pozostało na zawsze żywym obrazem owocnego bardzo związku Chrystusa z Kościołem, który jest czcigodną tajemnicą mistyczną miłości najdoskonalszej.

Jeżeli się to wszystko, Wielebni Bracia, z baczną uwagą i żywą wiarą rozważy, jeżeli się rzuci snop światła nadprzyrodzonego na te szczytne dobra małżeństwa, na potomstwo, wierność małżeńską i sakrament, trzeba z głębi duszy podziwiać mądrość, świętość i dobroć Boga, który przedewszystkiem przez czyste zjednoczenie małżeńskie tak nad wyraz wiele uczynił i dla godności oraz szczęśliwości małżonków i dla utrzymania i rozmnożenia rodzaju ludzkiego:

II. Poniżenie małżeństwa.

Im chętniej rozważaliśmy niezmierną godność nieskalanego związku małżeńskiego, Wielebni Bracia, tem boleśniej przychodzi

⁴²⁾ S. August., „De nupt. et concup.“, lib. I, cap. 10.

Nam patrzeć na poniżenie i powszechne sponiewieranie, jakiego w obecnych zwłaszcza czasach związek ten nieraz doznaje.

Różne sposoby. Już bowiem nie pokątnie tylko, w skrytości, lecz publicznie, z bezwstydną szczerością depcze i ośmiesza się świętość małżeństwa: żywem słowem, drukiem, w teatrach, romansach, erotycznych opowieściach i satyrach, kinach, wykładach radjowych, wszelkimi wogóle nowoczesnymi wynalazkami. Rozwody, cudzołóstwa, przeróżne występki wychwala się lub przedstawia tak nęcąco, jakby w nich nic grzesznego, nic hańbiącego nie było. Ukazują się wydawnictwa, zachwalane jako naukowe, w rzeczy samej jednakże przybrane tylko w pozory naukowości, aby tem łatwiej zdobyć zaufanie czytelników. Głoszone w nich zasady podaje się za wyniki współczesnej nauki, i to nauki, starającej się o ustalenie samej tylko prawdy, a odrzucającej przestarzałe przodków przesady. Wśród tych staroświeckich zapatrywań odrzuca ona i usuwa tradycyjne zasady chrześcijańskie o małżeństwie.

Takie poglądy zaszczepia się ludziom wszelkich warstw: bogatym i ubogim, robotnikom i pracodawcom, wykształconym i prostaczkom, samotnym i małżonkom, pobożnym i bezbożnym, dorosłym i młodzieży; dla niej sidła te szczególnie są groźne, gdyż łatwiej daje się ułować.

Nie wszyscy wszakże zwolennicy tych nowoczesnych zapatrywań posuwają się do ostatecznych krańców rozwydrzonej zmysłowości. Niektórzy stają niejako w pół drogi, sądząc, że choć w kilku punktach prawa Boskiego i przyrodzonego należy poglądom współczesnym poczynić ustępstwa. Ale i oni są mniej lub więcej świadomymi wysłannikami owego wroga naszego, który zawsze usiłuje nasiać kąkol u wśród pszenicy⁴³⁾. My zaś, ustanowieni przez Ojca rodziny stróżami roli, obarczeni świętym obowiązkiem czuwania, by dobre ziarno nie zanikało wśród chwastów, do głębi serca przejmujemy się słowami, przez Ducha św. skierowanymi do Nas, słowami, któremi Paweł św. upominał umiłowanego Tymoteusza: „Ale ty czuwaj... usługowanie twoje wypełniaj... Przepowiadaj słowo, nalegaj w czas i nie w czas: karz, proś, łaj z wszelką cierpliwością i nauką“⁴⁴⁾.

Fałszywe zapatrywania. A ponieważ, by podstępów wrogich uniknąć, trzeba je w pierw poznać, i ponieważ pożyteczną jest rzeczą na sidła te nieostrożnym zwrócić uwagę, nie możemy ich, chociaż wolelibyśmy haniebnym występkom nie dotykać, „jako świętym przystoi“⁴⁵⁾, pominąć zupełnie milczeniem ze względu na dobro dusz i ich zbawienie.

Rozpocznijmy od źródeł zgubnych tych zapatrywań. Główny ich błąd polega na tem, że uważają małżeństwo za wymysł

⁴³⁾ Cfr. Matth., XIII, 25.

⁴⁴⁾ II Tim., IV, 2 — 5.

⁴⁵⁾ Ephes., V, 3.

ludzki, nie za instytucję przez Stwórcę natury powołaną do bytu, a przez Chrystusa Pana podniesioną do godności prawdziwego sakramentu. W przyrodzie i jej prawach, tak mówią jedni, nie można się doszukać ani śladu małżeństwa; istnieje tam tylko zdolność rozrodcza i gwałtowny popęd, wyrrywający się nieprze- parcie do zadowolenia owej siły. Inni zaś przyznają, że w naturze ludzkiej drzemią jakieś zaczątki, jakoby zarodki prawdziwego małżeństwa, bez niego bowiem, bez takiego trwałego węzła, jednoczącego ludzi, i godność małżonków byłaby na szwank narażona i także naturalny cel jego, t. j. zrodzenie i wychowanie potomstwa. Niemniej i oni utrzymują, że małżeństwo samo, ponieważ poza owe zarodki wykracza, wynalazkiem jest ludzkim, dokonany pod wpływem rozmaitych przyczyn, i wynikiem jedynie woli ludzkiej.

Jakżeż oni wszyscy błędzą! Jakże haniebnie uchylają uczciwości. Wynika to już z wywodów Naszych w piśmie niniejszem o początku i o istocie małżeństwa, o jego celach i dobrach. Ponadto niesłychana szkodliwość tych wymysłów uwidocznia się już z wniosków, wysnutych przez samych zwolenników owych zasad. Twierdzą bowiem, że prawa, obrzędy, obyczaje, określające małżeństwo, wywodząc się jedynie z woli ludzkiej, jej też jedynie podlegają. Stąd można je i powinno się ustanawiać, zmieniać i znosić według ludzkiego upodobania i według zmiennej zapatrywań czasu. Popęd płciowy natomiast, ponieważ złożony jest w samej naturze, ograniczony być nie może i prawa jego sięgają poza małżeństwo; może przeto działać już to w małżeństwie, już to poza niem, choćby z pominięciem jego celów, jakoby nierząd kobiet lekkich obyczajów niemal temi samymi mógł się cieszyć prawami, co czyste macierzyństwo prawej małżonki.

Z takich to wychodząc zasad, posunęli się niektórzy tak daleko, że wymyślili sposoby współżycia, odpowiadające rzekomo wymaganiom umysłowości i doby współczesnej. Mają to być nowe formy małżeństwa, mianowicie: małżeństwo terminowe, próbne, koleżeńskie. Przywłaszczają one sobie wszelkie prawa i przywileje małżeństwa, nie wiążąc się jednak węzłem nierozzerwalnym i unikając potomstwa, chyba że obie strony później swoje współżycie zamieniają w prawowite małżeństwo.

Nie brak i takich, którzy usilnie zabiegają o uzyskanie sankcji prawnej dla tych potwornych wymysłów, a przynajmniej o uwzględnienie ich w ustroju społecznym. Nie przychodzi im, zdaje się, nawet na myśl, że w dążeniach tych nie wyczuwa się tej nowszej, tak zachwalanej kultury, że jest to raczej niewysłowione zepsucie, strącające narody kulturalne na barbarzyński stopień jakichś tam szczepów pierwotnych.

1. Na potomstwo.
 a) Nadużycie małżeństwa.
- Aby już, Wielebni Bracia, przejść do omówienia spraw, sprzeciwiających się poszczególnym dobrom małżeństwa, potrąćmy najpierw o potomstwo. Wielu ośmiela się nazywać je przykrym ciężarem małżeństwa i poleca wystrzegać się go przez uczciwą wstrzeźliwość (która za zgodą

obojga małżonków także w małżeństwie jest dozwolona), lecz gwałceniem aktu naturalnego. Na te zbrodnicze czyny pozwalają sobie jedni dlatego, że sprzykrzywszy sobie dzieci, zażywać pragną samej rozkoszy bez ciężarów, inni tem się zasłaniają, że ani wstrzemięźliwości zachować, ani też potomstwem obarczyć się nie mogą, już to ze względu na siebie, już to na małżonkę, już też na swój stan majątkowy.

Ale niema doprawdy takiej przyczyny, choćby najbardziej ważnej, któraby zdołała z naturą uzgodnić i usprawiedliwić to, co samo w sobie jest naturze przeciwne. Otóż uczynek małżeński z natury swej zmierza ku płodzeniu potomstwa. Działa zatem przeciw naturze i dopuszcza się niecnego, w istocie swej nieuczciwego, czynu ten, kto, spełniając uczynek, świadomie go pozbawia jego skuteczności.

Nie dziw więc, że według świadectwa Pisma św. Bóg w majestacie swoim haniebną tę zbrodnię straszliwym ścigał gniewem i niekiedy nawet ukarał śmiercią, jak o tem wspomina św. Augustyn: „Bezprawnie i haniebnie używa małżeństwa choć z własną żoną ten, kto unika potomstwa. Tak uczynił Onan, syn Judy, i dlatego uśmiercił go Bóg“⁴⁶⁾.

Ponieważ odniedawna niejedni, jawnie odstępując od nauki chrześcijańskiej, przekazanej od początku i niezłomnie zachowywanej, sądzili, że w obecnych czasach inną w tym przedmiocie należy głosić uroczyście naukę, dlatego Kościół Katolicki, któremu sam Bóg powierzył zadanie nauczania i bronienia czystości i uczciwości obyczajów, Kościół ten, pragnąc pośród tego rozprzężenia obyczajów zachować związek małżeński czystym i od tej zakały wolnym, odzywa się przez usta Nasze głośno i obwieszcza nanowo: Ktokolwiek użyje małżeństwa w ten sposób, by umyślnie udaremnić naturalną siłę rozrodczą, łamie prawo Boże oraz prawo przyrodzone i obciąża sumienie swoje grzechem ciężkim.

Upominamy zatem Swoją powagą i powodowani troską o dusz wszystkich zbawienie spowiedników i duszpasterzy, aby wiernych swoich w sprawie tego niesłychanie ważnego przykazania Bożego nie pozostawiali w błędzie. Tembardziej upominamy ich nadto, by sami nie zarażali się temi zgubnemi zapatrywaniem i w sprawach tych żadną miarą nie byli pobłażliwymi. Jeśli by zaś spowiednik albo duszpasterz jaki—broń Boże—wiernych swoich w takie błędy wprowadził, albo ich, czy to dając zezwolenie, czy też podstępnie milcząc, w nich utwierdził, niech wie, że będzie musiał Bogu, Najwyższemu Sędziemu, zdać surowy rachunek z sprzeniewierzenia się powołaniu swemu, i że do niego odnoszą się słowa Chrystusowe: Ślepi są i wodzowie ślepych: a ślepy, jeśli by ślepego prowadził, obaj w dół wpadną“⁴⁷⁾.

⁴⁶⁾ S. August., „De coniug. adult.“, lib. II, n. 12; crf. Gen. XXXVIII, 8–10; „S. Poenitent.“, 3 April., 3 Jun. 1916.

⁴⁷⁾ Matth. XV, 14; S. Off. 22 Nov. 1922.

W obronie grzesznego używania małżeństwa zaś przytacza się często powody urojone albo przesadne — o bezwstydnym bowiem nie chcemy wcale wspominać. Przecież dobra Matka, Kościół, zna doskonale i docenia zdrowotne względy, zagrażające życiu matki, o które tu chodzi. Któż może bez głębokiego współczucia o tem myśleć? Kogo nie ogarnie podziw najwyższy na widok matki, w bohaterskim poświęceniu gotowej iść na niechybną niemal śmierć, byle ocalić życie dziecka, spoczywającego pod jej sercem? Jej cierpienia, poniesione w bezwzględnej spełnieniu obowiązku naturalnego, Bóg jedynie w przebogatem zmiłowaniu swoim będzie mógł wynagrodzić i dać doprawdy miarę nie tylko natłoczoną, ale odpływającą⁴⁸⁾.

Wie również doskonale Kościół święty, że nieraz jedna strona znosi raczej aniżeli popełnia grzech, zezwalając z ważnego na ogół powodu, wbrew własnej woli, na naruszenie właściwego porządku. Strona ta jest w takim wypadku bez winy, byleby nie zapomniała o obowiązku miłości bliźniego i drugą stronę starała się od grzechu powstrzymać. Nie można i tych małżonków pomawiać o występki przeciw porządkowi przyrodzonemu, którzy z praw swoich w naturalny i prawidłowy sposób korzystają, chociaż się już potomstwa spodziewać nie mogą dla powodów naturalnych, czy to wieku, czy też innych jakichś ułomności. Małżeństwo bowiem i używanie go obejmuje jeszcze drugorzędne cele, jak wzajemną pomoc, wzajemną miłość i uśmierzenie pożądliwości. Do tych celów wolno małżonkom dążyć, jeśli tylko przestrzegają prawidłowości owego aktu i podporządkowują go celowi pierwszemu.

Wielce też wzruszają Nas skargi owych małżonków, którzy, srogim niedostatkiem dotknięci, z trudem ledwie dzieci wyżywić mogą.

Należy się jednak mieć na baczności, by opłakany stan majątkowy nie stał się przyczyną jeszcze bardziej opłakanych błędów. Niema bowiem takich trudności, któreby mogły znieść prawomocność przykazań Bożych, zabraniających czynów, złych z swej natury. We wszystkich okolicznościach małżonkowie mogą zawsze, za łaską Bożą, w stanie swoim żyć uczciwie i czystość małżeńską zachować bez owych niecznych występków. Niezachwianie bowiem trwa prawda nauki chrześcijańskiej, orzeczona przez urząd nauczycielski Soboru Trydenckiego: „Niech nikt nie przychyła się do owego zuchwałego zdania, odrzuconego przez Ojców pod groźbą wyklęcia, że człowiek usprawiedliwiony przykazań Bożych przestrzegać nie może. Bóg bowiem rzeczy niemożliwych nie nakazuje, a nakazując coś, upomina, byś czynił, co zdołasz, uprosił, czego nie zdołasz, a On pomoże, byś zdołał⁴⁹⁾“. Tę samą prawdę ponownie i uroczyście ogłosił i zatwierdził Kościół, potępiając kacerstwo Jansenjusza, które dobroć Boga bluźnierczo zaczęło się ośmielić twierdzeniem: „Niektóre przy-

⁴⁸⁾ Luc., VI, 38.

⁴⁹⁾ Conc. Trident., sess. VI, cap. 11.

kazania Boże przerastają obecne siły ludzi, pragnących i usiłujących je spełnić w stanie usprawiedliwienia: brak im również łaski, dzięki której przykazania stałyby się wykonalnymi⁵⁰⁾.

b) Zamach na życie dziecka (indykacje). Wspomnieć musimy, Wielebni Bracia, o innej jeszcze zbrodni, zagrażającej życiu dziecka, które się w łonie matki znajduje. W tej sprawie pragną jedni decyzję uzależnić od woli ojca albo matki. Inni znów chcą na ten zabieg wówczas tylko pozwolić, jeśli zachodzą wyjątkowo ważne powody, które nazywają „indykacją“ lekarską, społeczną, czy eugeniczną“. Wszyscy domagają się, aby państwowe ustawy karne, ścigające zamach na życie dziecięcia w łonie matki, indykacje ich (nie wszyscy bronią tej samej) uznały i karami nie ścigały. Żąda się nawet tu i ówdzie, by władze publiczne wzięły w ręce swoje wykonanie tej śmiercionośnej operacji, co, jak to wszystkim wiadomo, niestety, gdzieś tam się dzieje.

W sprawie „indykacji lekarskiej lub terapeutycznej“ — by użyć tych określeń — wyraziliśmy już, Wielebni Bracia, głębokie swoje współczucie dla takiej matki, której w spełnieniu obowiązku naturalnego zagrażają choroby a nawet śmierć. Lecz jakież kiedykolwiek przytoczyć można powód dla usprawiedliwienia zamierzonego zabójstwa niewinnego dziecięcia? A przecież o to tu chodzi. I czy ono godzi w życie matki, czy w życie dziecka, zawsze sprzeciwia się przykazaniu Bożemu i głosowi przyrodzonemu „Nie zabijaj“⁵¹⁾. Życie dziecięcia tak samo jest święte, jak życie matki. Stłumić go nikt, nawet państwo, nigdy nie będzie miało prawo. Niedorzecznie bardzo przywodzi się przeciw tym niewinnym istotom prawo miecza, gdyż ono obejmuje jedynie winnych. Nie wchodzi tu także w grę zasada godziwości krwawej obrony przeciw napastnikowi (któż bowiem niewinne takie maleństwo mógłby nazwać napastnikiem?). Niema też żadnego t. zw. prawa „bezwzględnej konieczności“, któreby mogło usprawiedliwić uśmiercenie niewinnego dziecka. Zasługują zatem na pochwałę owi sumienni i doświadczeni lekarze, którzy starają się życie matki i życie dziecięcia zachować i obronić. Niegodnymi natomiast okazaliby się szlachetnego miana i tytułu lekarskiego ci, którzyby ze względów leczniczych albo przez niewłaściwe współczucie nastawali na życie matki czy płodu.

Wywody te zgadzają się zupełnie z ostremi wyrzutami, ogłoszonymi przez Biskupa Hippońskiego przeciw małżonkom, którzy usilnie wystrzegają się potomstwa, a gdy się zawiadą, zbrodniczo je niszczą. Píše bowiem: „Rozpustne to okrucieństwo albo raczej okrutna ta rozpusta zapędza się nieraz tak daleko, że używa trucizn przeciw zapłodnieniu, a gdy zawiodą, niewczy jakimiś środkami poczęty płód w łonie i spędza go.

⁵⁰⁾ Const. Apost. „Cum occasione“, die 31 Maii 1653, prop. 1.

⁵¹⁾ Exod., XX, 13; cfr. „Decr. S. Offic.“ 4 Maii 1898, 24 Julii 1895, 21 Maii 1884.

Wolą tacy ludzie, by potomstwo już ginęło, nim jeszcze żyć zaczęło, lub, gdy już żyło w żywocie, wolą je uśmiercić, niż mu pozwolić ujrzeć światło. Jeśli oboje są takimi, nie można do prawdy nazywać ich małżonkami, a jeśli od początku takimi byli, współżycie ich nie było małżeństwem, lecz nierządem. Jeśli zaś nie oboje są takimi, powiem wprost: albo ona jest poniekąd nałożnicą męża, albo on cudzołoży z żoną swoją⁵²⁾.

Wolno natomiast i powinno się mieć na względzie to wszystko, co przemawia za indykacją społeczną i eugeniczną, byleby się to osiągało środkami dozwolonemi, uczciwemi i w słusznych granicach. Chcieć wszelako zabójstwem niewinnych zaradzić owym koniecznościom, na których owe indykacje polegają, byłoby rzeczą niemądrą i przeciwną przykazaniu Bożemu, wypowiedzianemu słowy Apostoła: „Nie mamy czynić złych rzeczy, aby osiągnąć dobre“⁵³⁾.

Wkońcu nie powinny rządy i ciała ustawodawcze o tem zapominać, że to ich obowiązek stanąć za pomocą odpowiednich ustaw i kar w obronie życia niewinnych. Obowiązek ten jest tem pilniejszy, im mniejsza możliwość samoobrony u tych, których życie jest zagrożone i zwalczane. Do nich zaliczyć należy przedewszystkiem dzieci w łonie matki. Jeśli zatem władze państwowe owych maleństw nietylko nie bronią, lecz ustawodawstwem swoim i zarządzeniami na te zabiegi się godzą i maleństwa owe w ten sposób wydają w ręce lekarzy i innych osób na śmierć pewną, niech pamiętają o tem, że Bóg jest sędzią i mścicielem krwi niewinnej, wołającej z ziemi do nieba⁵⁴⁾.

Odrzucić wkońcu należy pewne dążenia, odnoszące się bezpośrednio do przyrodzonego prawa człowieka w sprawie jego małżeństwa, lecz pozostające także w związku z dobrem potomstwa. W przesadnej trosce o cele eugeniki, nie ograniczają się niektórzy do udzielania higienicznych wskazówek, jak najlepiej zapewnić zdrowie i rozwój fizyczny potomstwa—co się zdrowemu rozumowi zupełnie nie sprzeciwia — lecz stawiają względy eugeniczne ponad wszystkie inne, nawet wyższego rzędu cele małżeństwa. Domagają się zatem, by zawarcie małżeństwa z urzędu zabronionem było tym wszystkim, którzy według zasad i przewidywań naukowej eugeniki przez dziedziczność ułomne i upośledzone mieć będą potomstwo, choćby sami bez wszystkiego małżeństwo mogli zawrzeć. Mało jeszcze. Mocą ustawy mają, nawet wbrew własnej woli, przez zabieg lekarski pozbawieni być swej naturalnej siły rozrodczej. Zabiegu takiego nie wolno dokonać ani z wyroku sądowego za karę jakichś ich zbrodni, ani dla zapobieżenia przyszłym ich przestępstwom. Przypisywanie takiego prawa władzy świeckiej sprzeciwia się wszelkiemu prawu Bożemu i ludzkiemu i nigdy go ta władza nie miała, ani podług sprawiedliwości mieć nie może.

⁵²⁾ S. August., „De nupt. et concupisc.“ cap. XV.

⁵³⁾ Cfr. Rom., III, 8.

⁵⁴⁾ Cfr. Gen. IV, 10.

Wyznawcy takich poglądów niesłusznie zapominają o tem, że rodzina jest rzeczą ważniejszą, niż Państwo, że ludzie nie tyle dla ziemi i doczesności się rodzą, ile dla nieba i wieczności. A jeśli chodzi o ludzi, zdolnych skądinąd do małżeństwa, którzy mimo wszelkiej zapobiegliwości i starań prawdopodobnie ułomne tylko zrodzą potomstwo, nie wolno ich winić za zawieranie małżeństwa, lubo z drugiej strony często im małżeństwo odradzać się powinno.

Państwu nie przysługuje żadna bezpośrednia władza nad ciałem podwładnych. Jeśli niema winy i tem samem powodu do kary cielesnej, nie wolno mu naruszyć całości ciała albo go kaleczyć, ani ze względów eugeniki ani z innych jakichkolwiek powodów. Taką jest nauka św. Tomasza z Akwinu. Roztrząsając zagadnienie, czy sędziom dla zapobieżenia złemu w przyszłości wolno kogoś ukarać, zezwala na to, jeśli chodzi o jakieś kary, ale zupełnie słusznie przeczy, jeśli chodzi o kaleczenie ciała: „Sądom ludzkim nie przysługuje nigdy prawo wymierzania komuś niewinnemu kary cielesnej, czy to śmierci, czy kaleczenie, czy chłosty⁵⁵⁾).

Jest to zresztą nauką chrześcijańską i także wynikiem ludzkiego rozumowania, że poszczególny człowiek częściami swego ciała tylko do tych celów rozporządza, do których przez przyrodę są przeznaczone. Nie można ich niszczyć lub kaleczyć lub w jaki inny sposób udaremniać naturalnego ich przeznaczenia, chyba że tego wymaga zdrowie ciała całego.

2. Przeciw wier- Przechodzimy teraz do drugiego zespołu błędnych zapatrywań, do błędów przeciw werności małżeńskiej. Każdy grzech przeciw potomstwu a) wogóle. małżeńskiej. Jest w rzeczy samej także w jakibądź sposób grzechem przeciw wierności małżeńskiej, ponieważ oba te dobra związane są ze sobą. Pozatem jednak trzeba by jeszcze osobno wyliczyć tyle błędów i spaceń wierności małżeńskiej, ile ta wierność właśnie obejmuje cnót domowych. Są nimi: nieskalana wzajemna wierność małżonków, podporządkowanie się żony wobec męża w sprawach godziwych, stała wkońcu wzajemna miłość między małżonkami.

Wierność zatem podrywają naprzód ci, którzy sądzą, że można zgodzić się na uznanie owych nowożytnych poglądów i obyczajów, dopuszczających fałszywe i wcale nie bezgrzeszne przyjaźnie z osobami trzecimi, a pozatem gotowi są przyznać małżonkom w owych przyjaźniach swobodniejsze uczucia i niekrępowanie się w stosunkach towarzyskich. Wymagania te (jak sądzą) są tembardziej uzasadnione, ponieważ według nich wielu ludzi odznacza się tak gwałtownym popędem płciowym, że się w ciasnych granicach jednego małżeństwa zadowolić nie mogą. Bogobojnych zatem małżonków surowe poglądy, nie pozwalające na żadne zmysłowe uczucia i czyny z innymi osobami, nazywają

⁵⁵⁾ Summ. theolog., 2 a, 2 ae, q. 108 a. 4 ad 2 m.

staroświeckimi przesądami, lub niską, pospolitą zazdrością. Pragną więc, by istniejące ustawy karne, zabezpieczające wierność małżeńską, pozbawiono mocy prawnej i zniesiono.

Szlachetni i uczciwi małżonkowie z obrzydzeniem odwracają się instynktownie od takich marnych i niecných pomysłów. Naturalny ten odruch zdrowego poczucia znajduje nadto potwierdzenie w przykazaniu Bożem: „Nie będziesz cudzołożyl”⁵⁶⁾ i w słowach Chrystusowych: „Wszelki, który patrzy na niewiastę, aby jej pożądał, już ją z cudzołożył w sercu swoim”⁵⁷⁾. Żadne zwyczaje towarzyskie, żadne przykłady przewrotności, żadne postępy cywilizacji tego przykazania Bożego zmienić nie mogą. Jak bowiem jeden i ten sam „Jezus Chrystus wczoraj, i dziś: ten i na wieki”⁵⁸⁾, tak też trwa niezmiennie jedna nauka Chrystusowa, z której ani jedna kreska nie zaginie, aż się wszystko spełni⁵⁹⁾.

b) Emancypacja niewiast. Ci sami nauczyciele fałszu, którzy słowem i pismem zaciemniają blask małżeńskiej wierności i czystości, podkopują także wierne i godziwe podporządkowanie się żony wobec męża. Wielu z nich zuchwale nazywa posłuszeństwo małżonki niegodnem niewolnictwem. Obu małżonkom równe rzekomo przysługują prawa, a że wskutek tego niewolnictwa jednej strony prawa są umniejszone, z wielką pewnością siebie obwieszczają emancypację niewiast, po części już dokonaną, po części na dokonanie czekającą. Emancypacja ta jest potrójna i odnosi się do zarządzania domem, zarządzania majątkiem i zapobiegania oraz spędzania płodu; nazywają ją emancypacją społeczną, gospodarczą i fizjologiczną. Emancypacja fizjologiczna polega na tem, że niewiasty, gdy sobie tego życzą, wolne być mają od obowiązków małżonki, a więc małżeńskich i macierzyńskich (a wykazaliśmy już dostatecznie, że tego nie można zwać emancypacją, lecz zbrodnią przewrotną). Gospodarcza zaś emancypacja dąży do tego, by żona bez wiedzy i wbrew woli męża swobodnie mogła swojemi zająć się interesami, prowadzić je i niemi zarządzać, z uszczerbkiem oczywiście dzieci, męża i całej rodziny. Społeczna emancypacja wreszcie na tem się zasadza, żeby żona, wolna od zajęć domowych już to około dzieci, już też około rodziny, svojem własnem mogła żyć życiem i również publicznym się urzędem i obowiązkom poświęcać.

Nie w tem wszakże mieści się prawdziwa emancypacja niewiasty i owa rozumna oraz pełna godności wolność, odpowiadająca dostojnemu stanowisku chrześcijańskiej matki i żony, jest to raczej wypaczeniem kobiecego charakteru i macierzyńskiej godności oraz zburzeniem całej rodziny. Przez nią traci mąż żonę,

⁵⁶⁾ Exod., XX, 14.

⁵⁷⁾ Matth., V, 28.

⁵⁸⁾ Hebr., XIII, 8.

⁵⁹⁾ Cfr. Matth., V, 18.

dzieci — matkę, dom i rodzina cała czujnego zawsze stróża. Doprawdy fałszywe to wyzwolenie i nienaturalne zrównanie z mężem jest raczej zgubą niewiasty. Zstąpiwszy bowiem z istic królewskiego tronu w obręb domu, na który Ewangelja kobietę wyniosła, popadnie owa kobieta rychło z powrotem w dawną niewolę (może mało widoczną, niemniej jednak rzeczywistą) i będzie znowu tem, czem była w pogaństwie: przedmiotem rozkoszy męzczyzny.

Równouprawnienia, o którym się z taką przesadą mówi i o które się tak głośno woła, gdzieindziej szukać należy. Stanowi je uznanie wartości osoby i godności ludzkiej i także prawa, z istoty małżeństwa wynikające. Tu bowiem oboje małżonkowie równem cieszą się prawem, jako też równe mają obowiązki. Poza tem zaś powinna panować nierówność pewna i podporządkowanie się jednej wobec drugiej strony; tego domaga się dobro rodziny oraz konieczna jedność i stałość, jak również ład społeczności rodzinnej.

Tam zaś, gdzie wskutek przekształcenia życia gospodarczego także społeczne i gospodarcze warunki zamężnej niewiasty pewnym uległy zmianom, władze publiczne powinny prawa małżonek dostosować do warunków i potrzeb współczesnych, uwzględniając wszakże wrodzoną psychiczną odrębność niewiasty, czyistość obyczajów, wspólne interesy całej rodziny. Nie wolno także nadwyreżyć zasadniczego ustroju społeczności rodzinnej. Nie założył jej autorytet ludzki, lecz autorytet nadludzki, Boży i Boża mądraść. Ani ustawy państwowe, ani widzimię jednostek ustroju tej społeczności zmienić nie mogą.

Nowożytni nieprzyjaciele małżeństwa posuwają się jeszcze dalej. Wzajemną trwałą miłość, podstawę szczęścia małżeńskiego i źródło najgłębszej radości zastępują jakąś przypadkową harmonją usposobienia i równością charakteru. Nazywają to sympatją. Z zanikaniem sympatji rozluźnia i rozpada się jednocześnie to stadło, który tylko stało sympatją. Czyż takie związki będą czemś innym, jak wznoszeniem domu na piasku? Kiedy nadejdzie burza nieszczęść, zachwieje się dom i runie według słów Chrystusowych: „I powiały wichry i uderzyły na ów dom, i upadł i był upadek jego wielki“⁶⁰). Dom natomiast na opoce wzniesiony, t. j. na wzajemnej miłości małżonków i na rozważnej i trwałej jednomyślności dusz, nie poruszy się pod nawałnicą, a tem mniej nie runie.

3) Przeciw sakramentowi małżeństwa. W dotychczasowych wywodach, Wielebni Bracia, staliśmy w obronie dwóch pierwszych, nader cennych dóbr małżeństwa, którym obecni burzyciele porządku społecznego wojnę wydali. Ponieważ zaś trzecie dobro, sakramentalność małżeństwa, tamte znacznie przewyższa, nie dziw, że przeciw tej godności szczególnie zwracają się zaczepki przeciwników. Twierdzą więc

⁶⁰) Matth., VII, 27.

najpierw, że małżeństwo, to rzecz ściśle świecka i ludzka, nie podlega zatem żadną miarą władzy zrzeszenia religijnego Kościoła Chrystusowego, lecz tylko społeczeństwu świeckiemu. Powtórnie znoszą nierozzerwalność związku małżeńskiego, pozwalając nietylko na rozejście się małżonków czyli na rozwody, lecz pragną nawet dać tym rozwodom moc prawną; następstwem zaś będzie to, że małżeństwo, obrane ze swego charakteru świętego, stoczy się do rzędu spraw czysto świeckich i ludzkich.

a) Małżeństwo— Na poparcie pierwszego twierdzenia wywozkiem—rzecz: dają, że akt cywilny uważać należy jedynie za właściwy kontrakt małżeński (nazywają to ślubem zupełnie świeckim cywilnym). Akt religijny jest tylko pewnym uzupełnieniem tamtego i można go chyba nieoświeconemu i zabobonnemu pozostawić ludowi. Następnie przyznają katolikom prawo zawierania małżeństw z niekatolikami bez jakichkolwiek zastrzeżeń, bez względu na przepisy religji i bez zezwolenia władzy kościelnej. Punkt drugi dotyczy rozwodów: tłumaczą je, podnoszą i popierają ustawodawstwo, im sprzyjające.

Religijny charakter związku małżeńskiego a w szczególności chrześcijańskiego sakramentu małżeństwa obszernie omawia i uzasadnia w swej encyklice Leon XIII. Już często powoływaaliśmy się na to orędzie i godzimy się na nie wyraźnie. Do niego przeto odsyłamy i niektóre tylko myśli ponownie poruszamy.

Święty i religijny charakter naturalnego już małżeństwa poświadczają dostatecznie: sama myśl ludzka, najdawniejsze źródła historyczne, nieprzerwana świadomość ludzkości, zwyczaje i obyczaje wszystkich narodów. „Religijny ten pierwiastek nie jest z zewnątrz narzucony, lecz wrodzony: nie od ludzi przejęty, lecz przez naturę wszczepiony“, gdyż „Bóg małżeństwa jest twórcą i już od samego początku było ono niejako odblaskiem wcielenia Słowa Bożego“⁶¹⁾. Święty ten charakter małżeństwa, który ściśle się łączy z religją i porządkiem spraw świętych, wywodzi się najpierw z wspomnianego już pochodzenia jego od Boga. Następnie z celu małżeństwa: ma ono dla Boga zrodzić i wychowywać potomstwo i także samych małżonków wieść do Niego drogą miłości chrześcijańskiej i wzajemnego poparcia. Wkońcu z wykonania samych naturalnych czynności małżeństwa; jest ono według zamiarów najmędrszego Boga, Stwórcy, środkiem dla przekazywania życia, przyczem rodzicom przypadło zadanie stania się szafarzami wszechmocy Bożej. Dodać nakoniec jeszcze należy nową godność, którą małżeństwo otrzymało przez Sakrament. Owiane jest przez to takim dostojęstwem, wyniesione na taką wyżynę, że się Apostołowi przedstawia jako „wielka tajemnica“, „czcigodna... nadewszystko“⁶²⁾.

Skoro więc małżeństwo posiada charakter religijny, skoro związek małżonków podobny jest do świętego związku, łączące-

⁶¹⁾ Leo XIII, Litt. „Encycl. Arcanum“, d. 10 Febr. 1880.

⁶²⁾ Cfr. Ephes., V, 32; Hebr., XIII, 4.

go Chrystusa z Kościołem, narzeczeni winni mieć chrześcijański stan małżeński w świętem poważaniu i starać się pobożnie, by związek, w który wstąpić zamierzają, był jaknajbardziej podobny do owego prawowzoru.

Uchybiają ciężko przeciw temu obowiązкови, nieraz nawet z narażeniem wiecznego swego zbawienia, ci, którzy lekkomyślnie i bez słusnych przyczyn zawierają małżeństwa mieszane. Kościół, powodując się miłością i kierując przezornością dla ważnych nader przyczyn, powstrzymuje wiernych swoich od takich związków, o czym świadczą liczne orzeczenia, zebrane w całości w owym przepisie Kodeksu, który opiewa: „Najsurowiej Kościół zabrania gdziekolwiek zawierania małżeństwa dwóch osób ochrzczonych, z których jedna jest katolicka, druga wyznania innowierczego lub schyzmatyckiego; gdyby jednak dla strony katolickiej lub dla potomstwa, zachodziło niebezpieczeństwo odszczepieństwa, małżeństwo takie także prawem Boskiem jest zakazane“⁶³). Chociaż Kościół niekiedy, licząc się z warunkami czasów, stosunków, osób (bez naruszenia wszakże prawa Bożego i usunawszy, o ile można, przez pewne gwarancje niebezpieczeństwo odszczepieństwa) od tych ostrych przepisów udziela dyspensy, rzadko tylko strona katolicka z małżeństwa takiego nie odnosi jakiegó szkody.

Stąd smutny objaw, że dzieci z małżeństw mieszanych często odwracają się od wiary lub conajmniej niesłychanie szybko popadają w obojętność religijną, t. zw. indyferentyzm, skąd już tylko jeden krok do niedowiarstwa i zupełnej bezreligijności. Pozatem w mieszanych małżeństwach wiele trudniej o owo urabianie dusz, które ma być odbiciem wspomnianego misterium, łączącego w tajemniczy sposób Chrystusa z Kościołem.

Zbyt łatwo też ginie owa ścisła łączność i społeczność dusz, która jak wybitnem jest znamiem Kościoła Chrystusowego, tak chrześcijańskiego związku winna być znakiem, ozdobą i chlubą. Zrywają się bowiem lub conajmniej rozluźniają węzły wewnętrzne tam, gdzie w sprawach ostatecznych i najwyższych, które człowiek uwielbia, mianowicie w wierze i życiu religijnem, rozbieżne panują poglądy i dążenia. Wskutek tego dalsze grożą niebezpieczeństwa: zanika wzajemna miłość małżonków, uchodzą z ogniska domowego zgoda i szczęście, które w szczególniejszy sposób płyną z jednomyślności serc. Wszak tyle wieków już temu orzekło prawo rzymskie: „Małżeństwo jest związkiem męczyzny z niewiastą, jest wspólnością całego życia i uczestnictwem praw Bożych i ludzkich“⁶⁴).

b) Rozwody. Wspomnieliśmy już, Wielebni Bracia, że największą przeszkodą dla upragnionego przez Chrystusa Odkupiciela odnowienia i udoskonalenia małżeństwa stanowi wzmagająca się codzien łatwość w uzyskaniu rozwodów.

⁶³) Cod. Jur. Can., cap. 1060.

⁶⁴) Modestinus, in Dig. (Lib. XXIII, II: „De Ritu nuptiarum“, lib. I, Regularum).

Owszem, zwolennicy nowopogańskiego poglądu na świat, nie pouczeni smutną rzeczywistością, z dnia na dzień zawzięciej nacierają na świętą nierozzerwalność małżeństwa i na ustawodawstwo, nad nią czuwające. Cel, do którego dążą, jest uchwalenie dopuszczalności rozwodów i zastąpienie przestarzałego ustawodawstwa nowem, bardziej ludzkim.

Przeróżne i liczne przytaczają powody w obronie rozwodów. Jedne wynikające z wad lub win ludzkich, drugie wpływające ze stosunków zewnętrznych (tamte nazywają podmiotowymi, te zaś przedmiotowymi), pozatem wszystko to, co wspólne życie rodzinne utrudnia i uprzykrza. Słuszność tych powodów i pożądaných ustaw pragną udowodnić w przeróżny sposób. Najpierw ze względu na dobro obojga małżonków: jeśli jedna strona jest bez winy, skorzystać może z prawa opuszczenia strony winnej, a jeśli zawiniła ciężko, może być wyłączona ze związku, dla drugiej strony wstrętnego i wymuszonego. Drugi powód przytacza się ze względu na dobro dzieci, które albo całkiem nie doznają prawidłowego wychowania, albo których wychowanie będzie bezskuteczne z tego powodu, że zgorzone waśniami rodziców lub innym jakimś złym przykładem, zbyt łatwo schodzą z drogi uczciwości. Ostatnim powodem ma być ogólne dobro społeczeństwa, które wymaga zniesienia tych małżeństw, które naturalnego swego zadania spełniać już nie mogą. Poza-tem ustawy winny udzielać rozwodów dla zapobiegania przestępstwom, których słusznie obawiać się należy wskutek dobrowolnego czy wymuszonego współżycia oraz by nie wystawiać coraz bardziej na pośmiewisko sądów i powagi ustaw: małżonkowie bowiem, celem uzyskania upragnionego rozwodu, dopuszczają się umyślnie zbrodni, dla których sędzia w myśl ustaw małżeństwo rozwiązać może, albo kłamią zuchwale przed sędzią, dobrze stan rzeczy rozumiejącym, że przestępstw owych się dopuścili i potwierdzają to krzywoprzysięstwem. Stąd bredzi się, że należy koniecznie ustawodawstwo do takich konieczności, do nowych warunków, do opinii publicznej, do stosunków i obyczajów nowoczesnych państw dostosować. Każdy z tych powodów z osobna, tem bardziej zaś razem wzięte mają niezbitie przemawiać za koniecznością rozwodów.

Inni posunęli się z podziwu godną czelnością jeszcze dalej i rozumują: ponieważ małżeństwo jest układem czysto prywatnym; podlegać powinno, jak każda inna umowa prywatna, wyłącznie rozstrzygnięciu i woli obu stron układających się, które z jakiegokolwiek przyczyny małżeństwo rozwiązać mogą.

Wszelako, Wielebni Bracia, naprzeciw tym szalonym pomysłom stoi niewzruszenie owo jedno przykazanie Boże, przez Chrystusa w całej rozciągłości potwierdzone, którego żadne ustawy ludzkie, żadne narodów uchwały ani ustawodawcy wola obalić nie mogą: „Co Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozłącza“⁶⁵⁾. Gdyby zaś człowiek bezprawnie to rozłączał, byłoby

⁶⁵⁾ Matth., XIX, 6.

to zupełnie bez znaczenia. Słusznie więc, jak tylokrotnie widzieliśmy, zapewnił Chrystus sam: „Wszelki, który opuszcza żonę swą, a drugą pojmuję, cudzołoży: a kto od męża opuszczoną pojmuję, cudzołoży“⁶⁶). A słowa Chrystusowe odnoszą się do każdego małżeństwa, nawet do czysto naturalnego; każdemu bowiem małżeństwu prawdziwemu przysługuje owa nierozzerwalność, która, o ile chodzi o rozwiązanie węzła, wyjęta jest z pod uznania stron i z pod wszelkiej władzy świeckiej.

Na pamięć przywieść należy jeszcze uroczyste orzeczenie, które Sobór Trydencki pod karą wyklęcia w ten sposób potępił: „Jeśliby ktoś twierdził, że z powodu kacerstwa albo przykrego pożycia albo umyślnego oddalenia się od żony węzeł małżeński rozerwany być może, niech będzie wyklęty“⁶⁷). I dalej: „Jeśliby ktoś twierdził, że Kościół się myli, kiedy nauczał i naucza, że według nauki Ewangelji i apostołów węzeł małżeński z powodu cudzołóstwa jednej strony rozerwany być nie może i że druga strona, choćby niewinna, która powodu do cudzołóstwa nie dała, za życia drugiej strony innego małżeństwa zawrzeć nie może, dalej że dopuszcza się cudzołóstwa, kto niewierną zwalnia i bierze inną, że także ta się dopuszcza cudzołóstwa, co męża opuściwszy, za innego wychodzi: niech będzie wyklęty“⁶⁸).

Nie mylił się Kościół i nie myli się, tak nauczając. Jest zatem rzeczą zupełnie pewną, że węzeł małżeński, nawet z powodu cudzołóstwa rozerwanym być nie może. Z tego wynika niewątpliwie, że wszelkie inne powody, słabsze jeszcze, przytaczane zwykle na korzyść rozwodów, mniej jeszcze mają wagi i pominięte być mogą.

Pozatem nietrudno o odparcie owych trzech zarzutów, powyżej przeciw nierozzerwalności węzła małżeńskiego wysuniętych. Wszystkie owe przykre skutki można powściągnąć a niebezpieczeństwa usunąć, gdy się w takich beznadziejnych wypadkach zezwala małżonkom na rozejście niezupełne, t. j. takie, że węzeł pozostaje cały i nienaruszony. Takie rozłączenie przewiduje prawo kościelne zupełnie wyraźnie w przepisach w sprawie separacji od łoża, stołu i mieszkania⁶⁹). Ustalenie wszystkich warunków takiej separacji, przyczyn, sposobów dokonania i zastrzeżeń, któreby zapewniały wychowanie potomstwa i całość rodziny, oraz któreby w miarę możliwości uwzględniały wszystkie trudności, wpływające bądź dla małżonków, bądź dla potomstwa, bądź wreszcie dla społeczeństwa, wszystko to zależy jedynie od prawa kościelnego, do zakresu zaś prawa świeckiego należą jedynie sprawy tych skutki cywilne.

Wszelkie wyżej przytoczone względy, przemawiające za zupełną nierozzerwalnością małżeństwa, posiadają moc dowodową

⁶⁶) Luc., XIV, 18.

⁶⁷) Conc. Trid., sess. XXIV, c. 5.

⁶⁸) Conc. Trid., sess. XXIV, c. 7.

⁶⁹) Cod. Jur. Can., cc. 1128 sqq.

i tam, gdzie chodzi o wykluczenie potrzeby i możności rozwodzenia się, i tam, gdzie odmawia się jakiegokolwiek władzy ziemskiej udzielanie rozwodu. Ile bowiem korzyści płynie z nierozwalności małżeństwa, tyleż naodwrot wynika nieszczęść z rozwodów, zgubnych niewypowiedzianie dla jednostek i całej społeczności ludzkiej.

„Następnie zaś, — że użyjemy znów słów poprzednika Naszego, — trudno opisać, jak wielkie wartości zawiera w sobie trwały węzeł małżeński, a jak wielki posiew złego dojrzewa z rozwodów. Tu bowiem, gdzie zasadę nierozwiązalności małżeństwa zachowano, widzimy związki małżeńskie szczęśliwe w swej stałości i utwierdzeniu; tam gdzie małżonkowie się rozwodzą lub przynajmniej mają możność rozwiedzenia się, związki ich stają się niepewne albo niepokój i podejrzenia ich dręczą. Tu panuje wzajemna życzliwość i zespolenie wszelkich dóbr przedziwnie utwierdzone, tam z samej możności rozejścia się wynika opłakane ich rozpadanie. Tu zapewnione są najskuteczniejsze pomoce dla zachowania czystej wierności małżeńskiej, tam zaś pojawiają się zgubne pobudki niewierności. Tu zabezpieczona sprawa narodzenia, opieki i wychowania dzieci, tam wszystko zagrożone w swem istnieniu. Tu w wieloraki sposób przecięta sposobność do kłótni między rodzinami i krewnymi, tam jaknajczęściej powstają okazje do niezgody. Tu z łatwością zarodki sporów mogą być stłumione, tam rozsiewa się je obficie. Tu przedewszystkiem godność i obowiązki niewiasty tak w życiu rodzinnem jak i społecznem są jej szczęśliwie przywrócone zupełnie, tam niegodnie są podeptane, przyczem żony narażają się na niebezpieczeństwo, że je mężowie opuszczą, gdyby nie chciały się poddać ich lubieżności“⁷⁰⁾.

A ponieważ, — jak już pełnemi powagi słowy Leona XIII kończyć będziemy, — „do obalenia potęgi społeczeństwa nic tak się nie przyczynia, jak zepsucie moralne, przeto łatwy stąd wniosek, że rozwody są największym wrogiem poszczególnych rodzin i państw całych. Rodzą się one ze skażonych obyczajów społeczeństwa i — jak praktyka życiowa to stwierdza — otwierają dostęp do najgorszych zbrodni w życiu jednostek i społeczeństw. O wiele większem jeszcze okaże się to zło, skoro się zważy, że przyjąwszy za zasadę możliwość rozwodów na przyszłość, nie zdoła się narzucić żadnych więzów, któreby zdołały utrzymać tę możliwość w pewnych, wprzód przewidzianych granicach. Bez wątpienia wielka jest moc przykładu, ale większa jeszcze siła namiętności. To też pod wpływem tych pobudek niechybnie dojdzie do tego, że żądza rozwodzenia się z dnia na dzień coraz bardziej rozrastać się będzie i pochłonie przeliczne dusze, jak choroba, roznoszona przez zarazę albo jak nurt wody, wzbierający po przerwaniu tam“⁷¹⁾.

⁷⁰⁾ Leo XIII, Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

⁷¹⁾ Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

Stąd, jak czytamy w tej samej Encyklice, „jeżeli te dążenia się nie zmieniają, to nieustannie lękać się będą musiały poszczególne rodziny i cała ludzkość, żeby nie popaść nędznie bardzo... w zamęt i rozprzężenie wszelkiego ładu“⁷²⁾. A jak bardzo sprawdza się ta przepowiednia, wypowiedziana już przed pięćdziesięciu laty, widać z rosnącego z dnia na dzień zepsucia moralnego i niesłychanego wypaczenia życia rodzinnego w opanowanych przez komunizm krajach.

III. Środki odnowienia małżeństwa.

Podziwialiśmy dotąd, Wielebni Bracia, z uwielbieniem zarządzania najmędrszego Stwórcy i Zbawiciela rodu ludzkiego o małżeństwie, bolejąc jednocześnie nad tem, że ludzkie namiętności, błędy i występki niweczą i w pogardę podają dziś powszechnie tak zbawienne zamierzenia Bożej Dobroci. Godzi się więc, byśmy z ojcowską niejako troskliwością zastanowili się nad odnalezieniem odpowiednich środków, któreby usunęły zgubne nadużycia, przez Nas napiętnowane i przywróciły małżeństwu należne mu poszanowanie.

1. Powrót do idei Bożej małżeństwa. Ku temu nasamprzód przywołać sobie należy na pamięć oczywistą ową prawdę, uznaną przez zdrową filozofję, a nie mniej przez świętą teologję: cokolwiek odchyliło się od przepisanego porządku, tym tylko sposobem dojdzie na nowo do pierwotnego stanu, że wróci do Boskiej normy, która (jak uczy Doktor Anielski)⁷³⁾ jest wzorem wszelkiej prawości. Podkreślił to słusznie przeciw naturalistom ś. p. poprzednik Nasz Leon XIII temi bardzo doniosłemi słowy: „Prawo to Opatrzności Bożej, że urządzenia Boże i przyrodzone tem okazują się dla nas pożyteczniejsze i zbawiennejsze, im więcej trwają nieskażone i niezmienione w nadanym sobie stanie; wiedział bowiem dobrze Twórca wszechrzeczy, Bóg, co przyczynia się do ich ustroju i zachowania i tak je woła swą i myślą uporządkował, żeby każda z nich cel swój należycie mogła osiągnąć. Jeśli jednak zuchwalstwo i przewrotność ludzi zmienić i zamącić chce porządek rzeczy, opatrnościowo ustalony, wtedy najmędrsze nawet i najpożyteczniejsze urządzenia poczynają szkodzić albo przestają korzyść przynosić, bo albo przez zmianę utraciły moc pomagania, albo Bóg sam takie nałożyć chciał kary na pychę i zuchwałość śmiertelnych“⁷⁴⁾. Aby więc w sprawach małżeńskich wrócił ład należyty, powinni wszyscy myśl Bożą o małżeństwie rozpatrzyć i do niej starannie się zastosować.

⁷²⁾ Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

⁷³⁾ S. Thom. Aquin., „Summ. theolog.“ 1 a — 2 a e, q. 91, a 1 — 2.

⁷⁴⁾ Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

2. Uległość woli Bożej, pobożność i praktyki religijne. Ponieważ jednak dążeniu temu przeciwstawia się pociąg nieopanowanej zwłaszcza pożądliwości, która z pewnością najgłówniejszą jest przyczyną wszelkich grzechów przeciw uświęconym prawom małżeńskim, ponieważ dalej człowiek namiętności swych poskromić nie zdoła, zanim przed Bogiem się nie ukorzy, dlatego o to przedewszystkiem według porządku, przez Boga ustalonego zabiegać należy. Niewzruszone to bowiem prawo, że kto Bogu ulega, opanować może — za pomocą łaski Bożej — i namiętności i pożądliwości; kto natomiast przeciw Bogu się buntuje, odczuwa boleśnie wewnętrzną rozterkę, żarem namiętności wznieconą. Ile w takim porządku rzeczy jest mądrości, wyjaśnia św. Augustyn: „Słuszna bowiem, by rzecz niższa podlegała wyższej; by ulegał wyższemu, kto pragnie, żeby, co niższe jest, jemu podlegało. Uznaj kolejność, szukaj pokoju! Ty podległy Bogu, tobie podległe ciało. Co sprawiedliwszą? Co piękniejszą? Ty podległy możniejszemu, podlejsze podległe tobie: służ Temu, który cię stworzył, aby tobie służyło, co stworzone jest dla ciebie. Nie uznajemy bowiem, ani nie zalecamy takiej kolejności: Tobie podległe ciało, a ty podległy Bogu! lecz: Ty podległy Bogu, a tobie podległe ciało! Jeżeli zatem za nic masz zasadę, Ty podległy Bogu, nigdy nie uzyskasz, by Tobie podlegało ciało. Jeśli nie podlegasz Bogu, znęca się nad tobą niewolnik“⁷⁵⁾.

Ten Bożej Mądrości porządek zaświadcza z natchnienia Ducha Świętego sam przechwalebny Nauczyciel Narodów; kiedy bowiem wspomina o dawnych mędracach, którzy poznanego z trudem przez siebie Stwórcy wszechświata uwielbiać i uczyć nie chcieli, powiada: „Dlatego podał ich Bóg pożądliwościom serca ich, ku nieczystości, aby między sobą ciała swe sromocili“; i dalej: „dlatego podał ich Bóg w namiętności sromoty“⁷⁶⁾, „Bóg (bowiem) pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę dawa“⁷⁷⁾, bez której, jak poucza ten sam Nauczyciel Narodów, „człowiek buntowniczej pożądliwości poskromić nie może“⁷⁸⁾.

Ponieważ więc nieokiełzane jej porywy przenigdy w należyty sposób ułagodzone być nie mogą, jeżeli umysł sam nie złoży wpierw swemu Stwórcy pokornej daniny uległości i czci, dlatego to jedno przedewszystkiem jest konieczne, by tych, co świętym węzłem małżeńskim się wiążą, nawskroś przenikała głęboka i prawdziwa wobec Boga uległość, któraby rzeźbiła całe ich życie, a umysł i wolę wielką dla Boskiego Majestatu czcią wypełniała.

Najsłuszniej przeto i całkowicie w duchu chrześcijańskim postępują ci duszpasterze, którzy, by małżonkowie praw Bożych

⁷⁵⁾ S. August., „Enarrat. in Ps.“ 143.

⁷⁶⁾ Rom., I, 24, 26.

⁷⁷⁾ Iac., IV, 6.

⁷⁸⁾ Cfr. Rom., VII, VIII.

w małżeństwie nie łamali, zachęcają ich przede wszystkim do pobożności i praktyk religijnych, by całkowicie Bogu się polecili, pomocy jego gorliwie wzywali, Sakramenta często przyjmowali i zawsze i wszędzie pobożność i uległość wobec Boga pielęgnowali i zachowywali.

Mylą się natomiast grubo wszyscy, którzy, lekceważąc albo zaniedbując środki nadprzyrodzone, obiecują sobie, że za pomocą świeckich nauk i wynalazków (jak biologji, nauki o dziedziczności i tym podobnych) doprowadzą ludzi do tego, że poskromią żądze ciała. Nie chcemy przez to powiedzieć, jak gdyby pogardzać należało godziwymi środkami naturalnymi; jeden jest bowiem twórca i natury i łaski, Bóg, który ludziom dla ich użytku i ku ich dobru udzielił darów jednego i drugiego rodzaju. Wierni mogą więc i powinni korzystać z dobrodziejstwa ludzkich zdobyczy; lecz błędzi, kto je uważa za wystarczające do podtrzymania czystości związku małżeńskiego, albo większą im skuteczność przypisuje, niż pomocy łaski nadprzyrodzonej.

3. Uległość To podporządkowanie się małżeństwa i oby-
wobec Kościoła. czajów Bożym o małżeństwie przepisom, bez któ-
regu niema mowy o jego odnowieniu, wymaga, by
wszyscy łatwo, z całą pewnością i bez narażania się na omyłki
przepisy te mogli poznać. Nie trudno jednak zrozumieć, ile
wkradłoby się omyłek, ile błędów zniekształciłoby prawdę, gdyby
jej badanie pozostawiono poszczególnym jednostkom, zdany
tylko na własny rozum, albo gdyby prywatnym domysłem szu-
kano prawdy objawionej. Jeśli się to odnosi do wielu innych
prawd moralnych, to chyba najwięcej o tem pamiętać w spra-
wach małżeńskich, gdzie siła pożądliwości ułomną naturę ludzką
za sobą może porwać, oszukując ją i znieprawiając: a to tem
więcej, że małżonkowie, chcąc zachować prawo Boskie, wysta-
wieni są na ciężkie i długie próby, na które, jak z doświadczenia
wiemy, powołuje się w swej słabości człowiek jako na tyleż ar-
gumentów, zwalniających go od obowiązku zachowywania prawa
Bożego.

Żeby zatem nie jakieś zmyślane ani zniekształcone prawo,
lecz prawdziwe i istotne prawa Bożego poznanie oświecało umy-
sły i kierowało obyczajami, do uległości i ochnego posłuszeń-
stwa wobec Boga trzeba dodać pokorne posłuszeństwo także
wobec Kościoła. Sam bowiem Chrystus Pan ustanowił Kościół
nauczycielem prawdy i uporządkowania obyczajów, chociaż dużo
w tych sprawach i ludzkiemu rozumowi jest dostępne. Jak bo-
wiem Bóg przy naturalnych prawdach wiary i obyczajów do
światła rozumu dodał objawienie, aby istotną prawdę „w dzisiej-
szych także warunkach społeczeństwa ludzkiego wszyscy łatwo,
z całą pewnością i bez domieszki błędów poznać mogli⁷⁹⁾), tak
w tym samym celu uczynił Kościół stróżem i nauczycielem całej
prawdy o wierze i obyczajach; wierni przeto powinni go słuchać,

⁷⁹⁾ Conc. Vat., sess. III, cap. 2.

aby uchronić się od omyłek rozumu i skażenia obyczajów. Żeby nie pozbawić się pomocy Bożej, tak łaskawie udzielonej, koniecznie okazać winni to posłuszeństwo nie tylko uroczystym orzeczeniom Kościoła, ale także w pewnej mierze Konstytucjom i Dekretom, osądającym i potępiającym jakieś opinie jako niebezpieczne lub przewrotne⁸⁰⁾. Niech więc wierni mają się na baczności, by także w zagadnieniach małżeńskich, szeroko dziś omawianych, nie ufali zbyt wrodo własnemu sądowi i fałszywie pojętej wolności rozumu czyli t. zw. autonomji uwieść się nie dali. Nie można bowiem pogodzić się z mianem prawdziwego chrześcijanina, by ktoś tak zuchwale rozumowi swemu ufał, że niczego za prawdę uznać nie chce, czego sam z istoty rzeczy nie poznał, a Kościół, powołany przez Boga do nauczania i rządzenia wszystkich narodów, uważał za mniej obeznany w nowoczesnych kwestiach i prądach; albo z uległością przyjmował tylko te prawdy, które Kościół, jak wspomnieliśmy, uroczysto ogłosił, jak gdyby pozatem wolno mu było słuszne mieć przekonanie, że pozostałe dekrety albo błędy zawierają, albo też względami prawdy i obyczajów niedość są uzasadnione. Przeciwnie, znamieniem prawdziwego chrześcijanina, uczonego czy nieuczonego, że we wszystkich sprawach wiary i obyczajów chętnie kieruje się i orientuje świętym Kościołem Bożym przez Najwyższego Pasterza jego, Rzymskiego Papieża, którym znowu kieruje Pan Nasz, Jezus Chrystus.

4. Często pouczanie o małżeństwie chrześcijańskim. Skoro więc wszystko ugiąć się musi pod prężność i zamiary Boże, aby do skutku doszła całkowita i trwała naprawa małżeństwa, dokładne pouczanie wiernych o małżeństwie jest sprawą niezwykle doniosłą: pouczenie słowem i pismem, nie raz ani powierzchownie, lecz często i dokładnie argumentami jasnymi i ścisłymi, by prawdy te poruszyły rozum i dotarły do serca. Niech wiedzą wierni i niech często o tem rozważają, jaką mądrość, świętość i dobroć Bóg okazał rodzajowi ludzkiemu, ustanawiając małżeństwo i świętymi podpierając je prawami, a jeszcze więcej, wynosząc je przedziwnie do godności Sakramentu, dzięki której chrześcijańskim małżonkom tak obfite źródło stoi otworem, aby w czystości i wierności oddać się mogli zaszczytnym celom małżeństwa ku dobru i pożytkowi samych siebie, dzieci, państwa i społeczności ludzkiej.

Zaprawdę, jeśli dzisiejsi burzyciele małżeństwa wszystkie wyteżają siły, by słowem i pismem, rozprawami i rozprawkami i w niezliczone inne sposoby znieprawić umysły i skazić serca, jeśli czystość małżeńską wystawiają na pośmiewisko i najgorsze nawet występki pochwałami wynoszą, to o wiele więcej, Wy, Wielebni Bracia, których „Duch Święty postanowił biskupami, abyście zarządzili Kościołem Bożym, który nabył

⁸⁰⁾ Cfr. Conc. Vat. sess., III, cap. 4; Cod. Iur. Can., c. 1324.

krwią swoją⁸¹⁾, wszystkie siły wyteńczyć musicie, abyście i sami i przez kapłanów wam powierzonych, a także przez stosownie dobranych ludzi świeckich Akcji Katolickiej, przez Nas tak bardzo upragnionej i zalecanej, ku pomocy apostołstwa hierarchicznego powołanych, w każdy godziwy sposób błędom przeciwstawiali prawdę, ohydzie występku blask czystości, niewoli żądź wolność synów Bożych⁸²⁾, bezecnej łatwości rozwodów trwałość niezbędnej w małżeństwie miłości i dozgonne zachowanie ślubowanej wierności.

Wtedy spełni się, że wierni z całej duszy dziękować będą Bogu, iż jego nakaz ich wiąże i łagodnym niejako przymusem zniewala, by jak najwięcej unikali wszelkiego ubóstwiania ciała i hańbiącej niewoli pożądlivosti; że dalej zniechęcą się i całym wysiłkiem woli odwrócą się od nieszczęsnych owych złudzeń, które ku hańbie godności ludzkiej wychwala się dziś słowem i pismem pod nazwą „idealnego małżeństwa“, a które z owego idealnego małżeństwa czynią w końcu „małżeństwo znieprawione“, jak to z całą powiedziano słusnością.

Zbawienne to o chrześcijańskim małżeństwie pouczenie i religijne wskazówki dalekie będą od przesadnego owego uświadamiania fizjologicznego, którem w obecnych naszych czasach małżonkom przysłużyć się pragną niektórzy, co samych siebie szumnie nazywają naprawicielami małżeńskiego życia, mówiąc dużo o fizjologicznych tych sprawach, które jednak uczą raczej sztuki bezpiecznego grzeszenia, niż cnoty czystego życia. Dlatego, przychylamy się, Wielebni Bracia, z całej duszy do słów, któremi poprzednik Nasz ś. p. Leon XIII w Encyklice o chrześcijańskim małżeństwie do Biskupów całego świata się zwrócił: „Ile tylko wysiłkiem swym, ile powagą uzyskać zdołacie, czyńcie starania, by narody, pieczy Waszej powierzone, zachowywały niesfałszowaną i nieskażoną naukę, którą Chrystus Pan i tłumacze Boskiej woli Apostołowie przekazali, a którą Kościół Katolicki wiernie przechował i wiernym po wszystkie wieki zachować kazał“⁸³⁾.

5. Pamięć o sakramentalnym charakterze małżeństwa. Ale najlepsze nawet pouczenie przez Kościół samo nie wystarcza, by małżeństwo na nowo pod prawo Boże podciągnąć: chociaż bowiem małżonkowie naukę o chrześcijańskim małżeństwie doskonale znają, musi jednak dołączyć się jeszcze z ich strony mocna wola zachowywania uświęconych praw Boga i natury o małżeństwie. Cokolwiek tedy twierdzi się i rozgłasza słowem i pismem, małżonkowie winni mocno i stale przyswoić sobie tę świętą i poważną zasadę: że we wszystkim, co do małżeństwa się odnosi, bez wszelkiego wahania Bożych przepisów trzymać się będą; że pragną wspierać się wzajemną miłością, za-

⁸¹⁾ Act. XX, 28.

⁸²⁾ Cfr. Io., VIII, 32 sqq.; Gal., V, 13.

⁸³⁾ Litt. Encycl. „Arcanum“, 10 Febr. 1880.

chowować wiernie czystość, nie naruszać nigdy stałości węzła, po chrześcijańsku i z umiarem zawsze korzystać z praw małżeńskich, zwłaszcza w pierwszym czasie małżeństwa, aby, jeśliby okoliczności tego wymagały, każde z nich, przyzwyczajone do powściągliwości, tem łatwiej mogło się powściągnąć.

W powzięciu, zachowaniu i wykonaniu mocnego tego postanowienia wielką im będzie pomocą częste rozważanie swego stanu i skuteczna pamięć o otrzymanym Sakramencie. Niech przypominają sobie wytrwale, że do obowiązków i godności swego stanu zostali niejako uświęceni i wzmocnieni Sakramentem, którego skuteczna moc, chociaż sakramentalnego nie wyciska znamienia, trwa jednak na wieki. Niech rozważają przeto pełne prawdziwej zaiste pociechy słowa świętego Kardynała Roberta Bellarmina, który wraz z innymi wielkiej miary teologami tak po Bożemu myśli i pisze: „Na sakrament małżeństwa w dwojaki patrzeć można sposób: raz, kiedy do skutku dochodzi; drugi raz, kiedy po dojściu do skutku trwa. Jest bowiem Sakramentem, podobnym do Eucharystji, która jest Sakramentem nietylko w chwili, gdy się staje, ale także kiedy trwa; dopóki bowiem małżonkowie żyją, związek ich jest zawsze Sakramentem Chrystusa i Kościoła“⁸⁴⁾.

Żeby jednak łaska tego Sakramentu okazała całą swą moc, powinni małżonkowie, jak to już podkreśliliśmy, dołączyć swój wysiłek, polegający na tem, że wedle sił pracują gorliwie nad wypełnieniem swych obowiązków. Jak bowiem w dziedzinie natury ludzie własną pracą i trudem ćwiczyć muszą zdolności, przez Boga dane, aby wykazały całą swą wydajność, a zaniedbane żadnych nie dają wyników, tak też należy własnym wysiłkiem i trudem pomnażać skuteczność łaski, która przez Sakrament na duszę spływa i tam pozostaje. Niech więc małżonkowie nie zaniedbują sakramentalnej łaski, która w nich jest⁸⁵⁾, niech przeciwnie zabierają się do gorliwego, chociaż uciążliwego spełniania obowiązków, a przez to z dnia na dzień tem skuteczniejszej zaznają mocy łaski. A jeśli kiedy odczują zbyt wielki ciężar trudów swego położenia i życia, niech nie rozpaczają, lecz stosują poniekąd do siebie te słowa, które św. Paweł Apostoł pisał o Sakramencie Kapłaństwa do najmilszego ucznia Tymoteusza, upadającego prawie pod ciężarem trudów i zniewag: „Napominam cię, abys wzniecał łaskę Bożą, która jest w tobie przez włożenie rąk moich. Albowiem Bóg nie dał nam ducha bojaźni, ale mocy i miłości i trzeźwości“⁸⁶⁾.

⁸⁴⁾ S. Rob. Bellarmin., „De controversiis“, tom. III, „De Mart., controvers.“ II, cap. 6.

⁸⁵⁾ Cfr. I Tim., IV, 14.

⁸⁶⁾ II Tim., I, 6 — 7.

6. Przygotowanie się do małżeństwa.

a) dalsze. Lecz wszystko to, Wielebni Bracia, zależy w wielkiej części od należytego tak dalszego jak bliższego przygotowania się małżonków do małżeństwa. Zaprzeczyć bowiem nie można, że mocny fundament małżeństwa szczęśliwego i zagłada nie-szczęśliwego tworzy się i wznosi w duszach młodzieńców i pa-nien już w wieku dziecięcym i młodzieńczym. Jeśli bowiem przed małżeństwem we wszystkim siebie i swoich szukali przy-jemności, jeśli namiętnościom swym folgowali, istnieje obawa, że w małżeństwie takimi będą, jakimi byli przed małżeństwem; że w końcu to żać będą, co siali⁸⁷⁾, mianowicie wewnątrz domu smutek, żal, wzajemną pogardę, swary, zazdrość, niechęć do wspólnego życia, i że, co najgorsza, odnajdą siebie samych z nie-okiełznanymi swymi namiętnościami.

W dobrych więc zamiarach i odpowiednio przygotowaniu niech przystępują narzeczeni do zawarcia związku małżeńskiego, by w niepomyślnych przejściach życiowych, tak, jak należy, wzajemnie wspierać się mogli, a jeszcze więcej pomagać sobie w trosce o zbawienie duszy i o przetwarzanie wewnętrznego człowieka w miarę wieku zupełności Chrystusowej⁸⁸⁾. Przyczyni się to również do tego, że rodzice dla ukochanych dzieci będą takimi, jakimi wedle woli Bożej wobec potomstwa być powinni: że mianowicie ojciec naprawdę będzie ojcem, matka naprawdę matką; że dzięki ofiarnej miłości i niestrudzonej troskliwości rodziców ognisko domowe nawet mimo uciążliwej nędzy i wśród tego pa-dółu płaczu stanie się dla dźwiatwy niejako odblaskiem rozkosznego owego rajy, w którym Stwórca rodzaju ludzkiego pierwszych ludzi umieścił. Stąd też wyniknie, że synów łatwiej wychować będą mogli na ludzi dzielnych i dobrych chrześcijan, że zaprawią ich duchem Kościoła Katolickiego i wszczepią im ową szlachetną miłość ojczyzny, której wymaga od nas sprawiedliwość i wdzięczność. Dlatego tak ci, którzy o zawarciu w przyszłości świętego małżeństwa myślą, jak ci, którym wychowanie chrześcijańskiej młodzieży poruczono, gorliwie winni przygotować pomyślność, odwracać nieszczęście, przypominając sobie, co w Encyklice Naszej o wychowaniu zalecaliśmy: „Trzeba zatem poprawić nieuporządkowane skłonności, wzmacniać i zestrajać dobre od lat najmłodszych, a przede wszystkim należy oświecać rozum i wzmacniać wolę za pomocą prawd nadprzyrodzonych i środków łask. Bez tych środków niepodobna ani opanować przewrotnych skłonności, ani dojść do doskonałości wychowawczej, właściwej Kościołowi, doskonale i w pełni wyposażonemu przez Chrystusa, i w Boską naukę i w Sakramenty, aby skutecznym był nauczycielem wszystkich ludzi⁸⁹⁾.”

b) bliższe. Do bliższego zaś przygotowania dobrego małżeństwa należy staranny bardzo wybór małżonka; od tego bowiem głównie zależy, czy przyszłe małżeństwo

⁸⁷⁾ Cfr. Gal., VI, 9.

⁸⁸⁾ Cfr. Eph., IV, 13.

⁸⁹⁾ Litt. Encycl. „Divini illius Ministri“, 31 Dec. 1929.

będzie szczęśliwe czy nieszczęśliwe, ponieważ jeden małżonek drugiemu może być albo wielką pomocą w prowadzeniu życia po chrześcijańsku, albo też niemałym niebezpieczeństwem i przeszkodą. Aby zatem narzeczeni przez całe życie nie ponosili kar za nierozważny swój wybór, powinni poważnie się zastanowić, zanim wybiorą osobę, z którą odtąd na zawsze żyć będą; niech w tem rozważaniu pamiętają przede wszystkim o Bogu i prawdziwej wierze chrześcijańskiej, niech następnie uwzględnią dobro swoje, dobro małżonka i przyszłego potomstwa, a także społeczeństwa i państwa, które jak ze źródła z małżeństwa wypływa. Niech żarliwie proszą o pomoc Bożą, by roztropnie i po chrześcijańsku wybór uczynili, nie pod wpływem ślepej i nieopanowanej namiętności, ani też z chęci jedynie zysku, ani z innej mniej szlachetnej pobudki, lecz jedynie z prawej i godziwej miłości i ze szczerego do przyszłego małżonka przywiązania; niech pozatem szukają w małżeństwie tych tylko celów, dla których Bóg małżeństwo ustanowił. Niech nakoniec nie omieszkają zasięgnąć w sprawie wyboru małżonka roztropnej rady rodziców, niech tej rady nie lekceważą, aby w oparciu o głębszą ich znajomość spraw i życia ludzkiego ustrzegli się zgubnej omyłki i tem obficie zaznali przed ślubem błogosławieństwa czwartego przykazania Bożego: „Czcij ojca twego i matkę swoją (pierwsze to przykazanie z obietnicą), aby ci się dobrze działo i abyś był długowieczny na ziemi“⁹⁰⁾.

7. Pomoc socjalna dla małżonków. A ponieważ nierzadko dokładne wypełnianie przykazań Bożych i cnota małżeńska poważne w tem napotyka trudności, że niedostatek w gospodarstwie domowym i dotkliwy brak środków małżonków gnębi i przygniata, dlatego jest rzeczą konieczną, by w sposób możliwie najlepszy potrzebom ich zaradzono. Nasamprzód całym wysiłkiem dążyć do tege należy, co już poprzednik nasz Leon XIII mądrze zalecił⁹¹⁾, by stosunki gospodarcze i społeczne w państwie tak ułożono, aby wszyscy ojcowie rodzin, zależnie od stanu i miejsca zamieszkania, tyle zarobić mogli, aby zapewnić sobie, żonie i dzieciom konieczne utrzymanie: „albowiem godzien jest robotnik zapłaty swej“⁹²⁾. Żatrzymywanie jej lub uszczuplanie jest wielką niesprawiedliwością, zaliczaną przez Pismo Święte między najcięższe grzechy⁹³⁾; niesprawiedliwą też byłoby rzeczą wyznaczać tak małe płace, że w danych warunkach na wyżywienie rodziny nie wystarczają. Trzeba się jednak domagać, by także małżonkowie sami już na długo przed ślubem myśleli o powstrzymaniu albo conajmniej zmniejszeniu późniejszych trudności i ciężarów życiowych i żeby

⁹⁰⁾ „Ephes.“, VI, 2 — 3; cfr. „Exod.“, XX, 12.

⁹¹⁾ Litt. Encycl. „Rerum Novarum“, 15 Maii 1891.

⁹²⁾ Luc., X, 7.

⁹³⁾ Cfr. Deut., XXIV, 14, 15.

od ludzi doświadczonych się uczyli, jakby to skutecznie, ale i uczciwie osiągnąć mogli. Jeśli zaś sami zadaniu temu nie sprosta-
ją, trzeba zawczasu postarać się, by za pomocą związków zawodowych albo prywatnych lub publicznych zrzeszeń minimum egzystencji zdobyć mogli⁹⁴⁾. Jeżeli jednak powyższe wskazania rodzinie, zwłaszcza licznej lub nawiedzanej chorobami, utrzymania zapewnić nie mogą, chrześcijańska miłość bliźniego wymaga stanowczo, by chrześcijańskie miłosierdzie uzupełniło, czego biednym nie dostaje, by bogaci zwłaszcza wspierali słabszych, by w dostatku żyjący zbytecznych wystrzegali się wydatków i niepotrzebnie majątku nie trwonili, lecz użyli go na zachowanie życia i zdrowia tych, którym brak nawet rzeczy koniecznych. Kto Chrystusowi w ubogich udzieli ze swego, otrzyma nader obfitą nagrodę od Pana, kiedy świat przyjdzie sądzić; kto postąpi inaczej, poniesie karę⁹⁵⁾. Nie napróżno bowiem napomina Apostoł: „Ktoby miał majątność tego świata, a widziałby, że brat jego jest w potrzebie, a zawarłby wewnątrzności swe przed nim, jakoż w nim przebywa miłość Boża“⁹⁶⁾.

Jeżeli jednak prywatna pomoc nie wystarcza, obowiązkiem jest władz publicznych uzupełnić niewystarczające wysiłki prywatnych zwłaszcza w sprawie dla dobra ogółu tak ważnej, jaką jest niewątpliwie należyte położenie rodzin i małżonków. Jeżeli bowiem rodziny, liczną zwłaszcza obdarzone dźwiatwą, nie mają odpowiednich mieszkań; jeżeli mąż pracy i chleba znaleźć nie może; jeżeli środki codziennej potrzeby jedynie za wygórowaną nabyć można cenę; jeżeli nawet matka ku niemałej szkodzie gospodarstwa domowego z konieczności i biedy zarobkować musi; jeżeli w zwyczajnych, a nawet nadzwyczajnych kłopotach macierzyństwa niema odpowiedniego pożywienia, lekarstwa, pomocy doświadczonego lekarza i tym podobnych rzeczy: nikt dziwić się nie może, jeżeli małżonkowie oddają się rozpaczcy, widząc, jak ciężkie jest ich pożycie domowe i jak trudne zachowanie przykazań Bożych; każdy też widzi, jakie szkody stąd wyniknąć mogą dla bezpieczeństwa publicznego, dla dobra i istnienia samego państwa, jeżeli tych ludzi doprowadza się do takiego stanu rozpaczcy, że, nie mając nic do stracenia, w ogólnym przewrocie widzą swoje zbawienie. Dlatego kierownicy państwa i ci, którym dobro ogółu powierzono, koniecznych potrzeb małżonków i rodzin zaniedbywać nie mogą, jeżeli państwu i dobru ogólnemu znacznej szkody wyrządzić na chcą; dlatego w ustawodawstwie i przy układaniu budżetu pamiętać powinni o ulżeniu doli biednych rodzin, uważając to za jedno z najpilniejszych zadań swej władzy. Przy tej sposobności nie bez głębokiego żalu chcielibyśmy zaznaczyć, że nie tak bardzo rzadko z odwróceniem należnego porządku udziela się matce i dzieciom nieślubnym (które

⁹⁴⁾ Cfr. Leo XIII, Litt. Encycl. „Rerum Novarum“, 15 Maii 1891.

⁹⁵⁾ Math. XXV, 34 sqq.

⁹⁶⁾ I Io., III, 17.

coprawda chociażby dla uniknięcia większych szkód wspomagać należy) bardzo łatwo skutecznej i obfitej pomocy, a odmawia się jej dzieciom ślubnym albo przydziela się jej tak skąpo, że wydaje się wymuszoną od ludzi niechętnych.

Wielkie znaczenie, Wielebni Bracia, ma dla władz świeckich dobre zabezpieczenie małżeństwa i rodziny nie tylko pod względem materialnym, ale także w tem, co nazywamy słusznie dobrami duszy: by uchwalono sprawiedliwe prawa i wiernie ich przestrzegano, aby chroniły wierność małżeńską i wzajemne wspieranie się małżonków; historia bowiem uczy, że dobro państwa i doczesne szczęście obywateli nie może być bezpieczne i trwać nietknięte, gdzie chwieje się fundament, na którym się opiera, mianowicie dobry ustrój moralny, i gdzie występki ludzi zasypują źródło, z którego wypływa społeczeństwo, t. j. małżeństwo i rodzinę.

8. Współdziałanie państwa z Kościołem. Lecz ani zewnętrzne środki państwa, ani kary, ani piękność cnoty, ani konieczność, narzucająca się ludziom, nie mogą zapewnić zachowania porządku moralnego; dodać trzeba autorytet religijny, któryby umysł oświecał prawdą, kierował wolą i ludzką ułomność łaską Bożą umacniał, a autorytetem tym jest Kościół, przez Chrystusa Pana założony. Dlatego wszystkich, którzy naczelną władzę w państwie sprawują, usilnie, w Panu do zawierania i utwierdzania zgody i przyjaźni z tym Kościołem Chrystusa napominamy, aby złączony dwojakiej władzy wysiłek i starania oddaliły straszne szkody, zagrażające tak Kościołowi jak państwu z powodu zuchwałej swawoli, wdzierającej się do małżeństwa i rodziny.

Ustawy bowiem świeckie w wielkiej mierze ułatwić mogą ważne zadanie Kościoła, jeżeli w przepisach swych uwzględnią, co prawo Boże i kościelne nakazuje, a nieposłusznych ukarzą. Bo są tacy, którzy albo uważają za moralnie dozwolone, na co ustawy państwa pozwalają lub czego karami nie ścigają, albo też jeśli sumienie mówi im co innego, czynu tego się dopuszczają, ponieważ ani Boga się nie lękają, ani ze strony ustaw ludzkich żadnej groźby nie widzą; stąd sobie samym i wielu innym przynoszą zgubę. Z tego współdziałania z Kościołem nie wyniknie też dla praw i całości państwa żadne niebezpieczeństwo ani uszczuplenie; zbyteczne bowiem i próżne jest jakiegokolwiek tego rodzaju podejrzenie lub lęk; wykazał to już świetnie Leon XIII: „Nikt nie wątpi, powiedział, że założyciel Kościoła Jezus Chrystus pragnął, by władza kościelna odrębną była od władzy świeckiej i by każda z nich wolna i swobodna do swoich celów dążyła, z tem jednak zastrzeżeniem, ku obustronnemu zresztą pożytkowi i ku dobru wszystkich ludzi, aby istniało współdziałanie pomiędzy niemi i porozumienie. Jeżeli rządy świeckie podtrzymują przyjazne i zgodne z świętą władzą kościelną stosunki, musi stąd powstać tem większa obopólna korzyść. Rośnie bowiem godność jednej strony, która pod przewodnictwem wiary nie sprzeniewierzy się

nigdy sprawiedliwości: zyskuje druga opiekę i obronę ku dobru wiernych⁹⁷⁾.

Tak to właśnie, żeby świeży i głośny przykład przytoczyć, według sprawiedliwości i według prawa Chrystusowego doszła do skutku także w sprawach małżeńskich pokojowa ugoda i przyjazny akt, w uroczystej Konwencji między Stolicą Apostolską i Królestwem Italji szczęśliwie dokonany, jak domagały się tego sławne dzieje italskiego narodu i starodawne jego a czcigodne tradycje. I rzeczywiście także w Laterańskich Paktach czytamy dekrety: „Państwo Italskie, chcąc przywrócić instytucji małżeńskiej, która jest fundamentem rodziny, godność, odpowiadającą tradycjom narodu swego, przyznaje Sakramentowi małżeństwa, regulowanemu prawem kanonicznem, prawomocność cywilną⁹⁸⁾“; do tej normy i do tego fundamentu dalsze potem zostały dołączone paragrafy konwencji.

Fakt ten może służyć wszystkim za przykład i uzasadnienie tego pewnika, że nawet w naszych czasach (w których głosi się niestety tak często zupełny rozdział państwa od Kościoła, a nawet od wszelkiej religji) jedna i druga władza naczelna mogą bez wszelkiego uszczuplenia swych praw lub zwierzchniej władzy, we wzajemnej zgodzie i przyjaznem porozumieniu, ku pożytkowi obydwu społeczności, złączyć i zrzeszyć się i wspólnie nad małżeństwem czuwać, aby przez to daleko usunąć od chrześcijańskich małżeństw zgubne niebezpieczeństwa, a nawet grożącą już ruinę.

Zakończenie.

9. Ogłoszenie Encykliki. To wszystko, cośmy tu z wami, Wielebni Bracia, z pasterską troskliwością pilnie rozważyli, należy wszystkim ukochanym synom, szczególniejszej waszej opiece powierzonym, ilu ich jest w wielkiej rodzinie Chrystusowej, z chrześcijańską roztropnością dostatecznie ogłosić i wyjaśnić, żeby wszyscy zdrową naukę o małżeństwie dokładnie poznali, niebezpieczeństw, zgotowanych im przez szerzycieli błędów starannie unikali i przede wszystkim, „by zaprzawszy się niepobożności i świeckich pożądlivości, trzeźwo i sprawiedliwie i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i przyścia chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa“⁹⁹⁾.

10. Modlitwa. Niech sprawi więc Ojciec wszechmogący, „z którego wszelkie ojcowstwo na niebie i na ziemi jest nazywane“¹⁰⁰⁾, który wątłych umacnia, słabych i bojaźliwych na duchu podnosi; niech sprawi Chrystus

⁹⁷⁾ Litt. Encycl., „Arcanum.“, 10 Febr. 1880.

⁹⁸⁾ Concord. Art. 34: „Acta Apost. Sed.“ XXI (1929), pag. 290.

⁹⁹⁾ Tit., II, 12 — 13.

¹⁰⁰⁾ Eph., III, 15.

Pan i Zbawiciel, „czcigodnych Sakramentów twórca i wykonawca“¹⁰¹⁾, który chciał, by małżeństwo było mistycznym obrazem zjednoczenia jego tajemniczego z Kościołem; niech sprawi Duch Święty, Bóg, Miłość, światło serc i moc ducha, by, co w tym Liście Naszym o świętym małżeństwa Sakramencie, o przedziwnym w niem zarządzeniu i woli Bożej, o błędach i zagrażających niebezpieczeństwach, o środkach im zapobiegających, wyłożyliśmy wszyscy umysłem swym pojęli, ochotną wolą przyjęli i z pomocą łaski Bożej w czyn wprowadzili, aby przez to w małżeństwach chrześcijańskich zakwitła w całej pełni Bogu poświęcona płodność, nieskażona wierność, niewzruszona stałość, świętość przysięgi i obfitość łask.

Błogosławieństwo Aby Bóg, dawca wszelkich łask, od którego pochodzi wszelkie chcenie i wykonanie¹⁰²⁾, wedle łaskowości Swej i wszechmocy to sprawić i dać raczył, udzielamy miłościwie, wznosząc jednocześnie z pokorą żarliwe modły przed Tron Jego łaski, jako zadatek obfitego błogosławieństwa tegoż Wszechmogącego Boga, Wam, Wielebni Bracia, duchowieństwu i ludowi, niestrudzonej i czulej waszej opiece poruczonego, Apostolskiego Błogosławieństwa.

Dan w Rzymie, u Świętego Piotra, dnia 31 grudnia 1930 r., a dziewiątego Naszego Pontyfikatu.

PIUS XI, PAPIEŻ.

Z Kurji Biskupiej.

Dzień Miłosierdzia Chrześcijańskiego.

W roku ubiegłym zaleciliśmy wszystkim parafjom, aby na swoim terenie założyły Towarzystwo Miłosierdzia Chrześcijańskiego im. św. Wincentego. W wielu miejscach, dzięki gorliwości kleru, już się zaznaczyła praca dobroczynna bądź to przez otoczenie opieką swoich w nieszczęściu pogrążonych parafjan, bądź też przez zebranie ofiar na głodnych w mieście. „Błogosławieni miłosierni, albowiem i oni miłosierdzia dostąpią“, bo błogosławi im Chrystus, błogosławią i ci, którzy doznali od nich ulgi. „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, mnieście uczynili“. Zbawiciel w tych słowach siebie samego zrównał z ubogimi, aby podnieść dostojność i pożytek miłosierdzia chrześcijańskiego.

Gorącym naszym pragnieniem jest, aby nie było ani zakątka jednego dokądby ręka chrześcijańska nie sięgnęła, aby ubogiego nakarmić, nagiego przyodziać, chorego opieką otoczyć, strapionego pocieszyć i sierocie wychowania chrześcijańskiego zapewnić.

¹⁰¹⁾ Conc. Trid., sess. XXIV.

¹⁰²⁾ Phil., II, 13.

Nawołujemy do tej pracy, bo ona należy do obowiązków duszpasterskich, kapłańskich i do obowiązków katolików świeckich, którzy stosownie do swej możności, pod grozą potępienia własnego, winni się dzielić z ubogimi swym kawałkiem chleba, a tembardziej bogactwami.

Ponawiamy swe zalecenie o organizowaniu i prowadzeniu Towarzystwa Miłosierdzia Chrześcijańskiego im. ś. Wincentego w każdej parafji.

Polecamy nadto, aby w roku bieżącym, w pierwszą niedzielę marca, która wypada w dniu pierwszym marca, w całej diecezji proboszczowie zorganizowali w świątyniach i poza świątyniami (z zachowaniem przepisów policyjnych o kwestach) zbiórkę powszechną na rzecz ubogich. Niedziela ta ma być „Dniem Miłosierdzia Chrześcijańskiego“, w którym każdy parafjanin byłby wezwany do ofiarności. Zebrane dary zużytkują dla swoich ubogich Towarzystwa Miłosierdzia Chrześcijańskiego, a gdzie tych towarzystw niema, to należy ofiary przesłać do Kurji Biskupiej na rzecz ubogich w Lublinie.

Lublin, 8 lutego 1931 r.

† Marjan Leon, Bp. Lub.

Zmiany wśród Duchowieństwa Diecezji Lubelskiej.

Przeniesieni Proboszczowie. Ks. Marcin Płaza z parafji Dub do parafji Majdan Sopocki. Ks. Walenty Machoń z parafji Majdan Sopocki do par. Dub. Ks. Szczepan Orzeł z par. Czartowiec do par. Mircze. Ks. Jan Mazur z parafji Mircze do parafji Czartowiec.

Zgon kapłana. Dnia 8-go lutego zmarł Proboszcz parafji Olchowiec Ks. Walenty Kowalski, urodzony 9 lutego 1867 roku, wyświęcony na kapłana w 1890 r.

K r o n i k a.

Czynności Biskupie.

J. E. Ks. Biskup Ordynarjusz dnia

- 19.I był na sesji pedagogicznej w Sem. Duch.
- 20.I był i przemawiał w sali K. Z. P. na kursie społecznym dla kobiet.
- 2.II odprawił mszę św. i przemawiał w kościele św. Jana Bożego z okazji setnej rocznicy Cudownego Medalika.
- 3.II. Uczestniczył w konferencji Episkopatu polskiego w Warszawie.

- 12.II. Celebrował uroczyste nabożeństwo w Katedrze na intencję Ojca św. Piusa XI w dziewiątą rocznicę Jego koronacji.
Wieczorem tego dnia był na uroczystej akademji papieskiej w Sem. Duch.
- 17.II odprawił uroczyste nieszpory w Katedrze.
J. E. Ks. Biskup Sufragan dnia
- 1.II wyświęcił djakona Wal. Gozdalskiego na kapłana.
- 12.II był na akademji papieskiej w Sem. Duch.
- 18.II odprawił nabożeństwo popielcowe w Katedrze.

Adres Tow. „Biblioteki Religijnej“. Tow. „Biblioteka Religijna“ we Lwowie przeniosła swą siedzibę z ul. Ormiańskiej 13 na ul. Zygmuntowską 4. Wobec tego adres Tow. „B. R.“ jak również Gazety Kościelnej, Miesięcznika Katechetycznego, Głosu Eucharystycznego i Przeglądu Teologicznego jest nie: Lwów, ul. Ormiańska 13, ale Lwów, ul. Zygmuntowska, 4.

W sprawie prenumeraty Prawdy Katolickiej. Administracja Prawdy Katolickiej, pisma antysekciarskiego, pozwoliła sobie wysłać dwa ostatnie numery wszystkim Wielebnym Księżom Proboszczom diecezji lubelskiej.

Niniejszym pragniemy zawiadomić, że tym z Wielebnych Księży Proboszczów, którzy nie wpłacą do dnia 1 marca prenumeraty, wstrzymamy dalszą wysyłkę Prawdy Katolickiej.

Adres Administracji, Radom, ul. Żeromskiego 49. Konto P. K. O. 68.353.

Uroczystości papieskie w Lublinie. Nabożeństwo pontyfikalne w Katedrze, ozdobionej wewnątrz i zewnątrz flagami papieskimi, celebrował J. E. Ks. Biskup Ordynariusz w asyście liczego duchowieństwa. Na nabożeństwie byli przedstawiciele władz państwowych, sądowych, wojskowych, samorządowych i skarbowych, oraz przedstawiciele instytucyj i organizacyj społecznych. Nawę główną wypełniły poczty sztandarowe organizacyj religijnych i katolicko-społecznych.

Po południu tegoż dnia w gmachu Sem. Duch. odbyła się bogato urozmaicona akademja, na której byli I. I. E. E. Księża Biskupi, O. O. Jezuici z Bobolanum, X. X. Studenci i ich Dyrektor ks. dr. Piotr Kałwa, kilku kapłanów z miasta i z poza Lublina.

Słowo wstępne o papieństwie miał ks. prał. Zenon Kwiek, rektor Sem. Duch., referat o układach laterańskich wygłosi ks. dr. Jan Lenart.

Oktawa modłów. Od kilku lat w par. Nawr. św. Pawła, od 18 stycznia do 25, odprawiana jest oktawa modłów o zjednoczenie wszystkich w Kościele Katolickim. W tym roku w czasie oktawy rozważano apostołstwo ludzi świeckich. Omówiono następujące działy apostołstwa: apostołstwo ojca w rodzinie, apostołstwo matki, apostołstwo młodzieży męskiej, apostołstwo młodzieży żeńskiej, apostołstwo przy warsztacie pracy, apostołstwo urzędów i apostołstwo szkoły.

Zjazd delegatów Towarzystwa Miłosierdzia Chrześcijańskiego. Zjazd delegatów T. M. Ch. w dniu 18 stycznia b. r. miał na celu zorientować diecezję naszą w tej pracy, ujednostajnić robotę i ją scentralizować. Przybyło na zjazd koło 40 osób.

Obrady przemówieniem powitalnem zagał ks. kan. J. Cieślicki. Poczem wygłoszono referaty: p. Serafin, st. U. L. o celach i drogach akcji dobroczynnej i jej przeciwnikach, p. mec. Głuchowska o akcji dobroczynnej i opiece społecznej, ks. dr. Z. Surdacki o sposobach zakładania i prowadzenia Kół T. M. Ch. Po referatach delegaci składali sprawozdania.

W dyskusji na podstawie odczytów i sprawozdań podkreślono następujące punkty:

a) Nędza na wsi o wiele jest mniejsza od jej siostrzycy w miastach. Dowodem tego, między innymi, jest par. Trzeszczany, która, z zebranej mąki 268 klg. na ubogich, 48 kg. rozdała na miejscu, a 220 kg. w swej szlachetności uprzejmej przysłała do Lublina.

b) Parafje winny dążyć do samowystarczalności. Jednak pomoc uboższym parafjom przez bogatsze nie może być wykreślona.

c) Towarzystwa Miłosierdzia Chrześcijańskiego mają się starać o współpracę z gminami i opiekami społecznymi. Gdyby gmina z pubudek politycznych lub innych przeszkadzała T-wu M. Chrześcijańskiego i utrudniała mu pracę, należy wykorzystać rozporządzenie P. Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 6 marca 1930 r.

d) Projekt ks. St. Mysakowskiego, ażeby całą parafję wciągnąć do pracy miłosiernej. Projektodawca mówił: Obecnie do T. M. Ch. należą pewne jednostki, które nawet przy większej składce członkowskiej ubogich dostatecznie nie zaopatrzają. Dlatego potrzeba tę pracę na wszystkich włożyć. A można to uskutecznić i w ten sposób: parafje dzieli się na okręgi (w mieście) lub wioski o tylu a tylu delegatach, którzy stanowią zarząd i jako tacy zbierają datki, które potem, po omówieniu — potrzebującym będą rozdane. Zresztą sposób realizacji może być różny.

e) Uchwalono na Centralę od poszczególnych Kół T.M.Ch. rocznie 20 zł.

f) Wybrano do zarządu z Lublina: p. Serafina, p. Unruchowa, p. St. Bryłę, p. Fijałkowskiego, p. Węgrzecką i p. Krakowiaka, z poza Lublina: p. dyr. Michajda z Zamościa, p. Grabowską, z Abramowic, p. Błaszczuka, z Chełma i delegata z Piask. Delegatem J. E. Ks. Biskupa do zarządu jest ks. Cz. Nowicki, prefekt gim. Staszycy.

Na zakończenie można dodać, że praca miłosierna w diecezji naszej dosyć się rozwinęła. Potrzeba tylko, ażeby Koła w tem zbożnem apostołstwie nie ustawały, ale stale posuwały się naprzód. Niech wykorzystują wszelkie sposoby i środki, a między innymi grunty szpitalne, domy ubogich parafjalne, o ile jeszcze gdzieś są, i postarają się, ażeby, przy regulowaniu serwitutów i parcelacji dworów, coś uzyskać na rzecz ubogich.

Franciszkańska pielgrzymka do Padwy. Wyrusza z Krakowa 16 sierpnia rb. i prócz Padwy zwiedzi Wenecję, Assyż, Florencję i Wiedeń. Wróci do Krakowa dn. 3-go września.

Całkowite koszta pielgrzymki wraz z mieszkaniem, wyżywieniem przewodnikami i t. d. wynoszą dla podróżujących w 3-ej klasie 700.— złotych w kl. 2-ej Zł. 1.000.

Zapisy przyjmowane są do dnia 15 kwietnia. Adresować: O. R. Gościński, Lwów, ul. Franciszkańska 1. Klasztor.

Pielgrzymka narodowa do Padwy i Lourdes w r. b. Z okazji 700-letniego jubileuszu św. Antoniego wyjedzie z Polski w drugiej połowie czerwca rb. pielgrzymka narodowa, która po odwiedzeniu Padwy uda się do Lourdes i Lisieux. Po drodze pielgrzymka zwiedzi Wenecję, Medjolan, Genewę, Niceę, Tulużę i Paryż. Wyjazd z kraju 26 czerwca, a powrót dn. 16 lipca rb. Punktem zbornym są Katowice.

Koszta uczestnictwa wynoszą: w kl. 2-ej Zł. 1300.—, w kl. 3-ej Zł. 945.— od Katowic. Z Warszawy zaś: w kl. 2-ej Zł. 1350.— i w kl. 3-ej Zł. 960.— Cena powyższa obejmuje przejazdy kolejowe pociągami pospiesznymi, wyżywienie w ciągu całej pielgrzymki, hotele, koszta zwiedzania, podatki, opłaty służby, przewiezienie z dworców do hoteli, i t. p., słowem wszystkie wydatki związane z wyjazdem.

Zapisy i informacje: Liga Katolicka, Katowice, ul. Piłsudskiego 58 oraz Polskie Biuro Podróży „Frankopol”, Warszawa, ul. Trębacka 9, tel. 206-73.

Przy zgłoszeniu należy przekazać Zł. 30.— jako wpisowe, w razie wycofania się nie zwraca się. Zapisy są przyjmowane do dnia 15 kwietnia rb.

Polska Pielgrzymka robotnicza do Rzymu. W 40-tą rocznicę encykliki „Rerum Novarum” wyjeżdża dnia 8 maja r. b. polska pielgrzymka robotnicza do Rzymu.

Koszta pielgrzymki: w klasie trzeciej: Zł. 630.—, w klasie drugiej Zł. 820.— od osoby. Powyższymi sumami objęte są przejazdy kolejowe pociągami pospiesznymi, wyżywienie podczas całej pielgrzymki, hotele, różne opłaty za wspólne zwiedzanie, za służbę, przewiezienia uczestników i bagażu, wizy, paszporty ulgowe i t. p.

Należy wysłać zaliczkę, t. j. w 3-ej klasie Zł. 20.—, w klasie 2-ej Zł. 30.—; w razie wycofania się osoby zapisanej zaliczka powyższa nie będzie zwrócona.

Pieniądze należy nadsyłać do kasy Związku (Związek Katolick. Tow. Robotników Polskich P. K. O. Poznań, konto № 202.988). Terminy wpłat następujące: 1 marca rb. uczestnicy klasy trzeciej wnoszą Zł. 200.—, klasy drugiej Zł. 250.—; 15 marca — klasa trzecia Zł. 200.—, klasa 2-ga Zł. 250.—; 1 kwietnia resztę całej należności.

Dnia 3-go kwietnia lista zostanie zamknięta.

Pielgrzymka weźmie udział w uroczystościach ku czci św. Antoniego w Padwie. Podróż trwa od 8 do 20. maja. Pielgrzymkę organizuje ks. Czesław Michałowicz, sekr. gen.

Fabryka świec W. G O S E K

w LUBLINIE, ulica Królewska Nr. 4. Telefon 13-50.

Konto czekowe w P. K. O. Nr. 66-701.

Poleca w dużym wyborze świece kościelne: woskowe, stearynowe, sprężynowe, nadstawkowe i gromnice gładkie i ozdobne we wszystkich wymiarach i gatunkach. Paschały i trianguły. Kadzidła różnych gatunków, oliwę, lampki, ampułki, kropidła, knotki i t. p.

Wymiana odpadków świec lub wosku, względnie przelanie na nowe świece skuteczniamy na bardzo przystępnych warunkach.

Cenniki wysyłamy na żądanie.

Ceny niższe.

„L I T U R G J A”

SKŁAD PRZYBORÓW KOŚCIELNYCH,
OBRAZÓW I DEWOCJONALJI

Lwów, ul. Kopernika 9, telef. 47-55.

POLECA W WIELKIM WYBORZE:

Monstrancje, Kielichy, Puszki, Lichtarze i Pajaki,
Ornaty, Kapy, Baldachimy, Chorągwie i Sztandary,
Brokaty, Adamaszki, Galony, i Frendzle.

Figury, Feretry, Obrazy, Stacje Drogi Krzyżowej,
Mszały i Brewjarze.

Książeczki do modlenia, Obrazki, Medaliki, Różańce,
Własna szwalnia i hafciarnia, Naprawa szat i aparatów

Ceny umiarkowane. Cenniki ilustrowane na żądanie. Ulgi w spłatach.

T R E Ś Ć:

AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ.—Encyklika „Casti connubii” Jego Świątobliwości Piusa XI z Boskiej Opatrzności Papieża o „Małżeństwie Chrześcijańskim” na tle dzisiejszych warunków, potrzeb i obecnego bezładu w rodzinie i społeczeństwie.

Z KURJI BISKUPIEJ. — Dzień Miłosierdzia Chrześcijańskiego. — Zmiany wśród duchowieństwa diecezji Lubelskiej.

KRONIKA. — OGŁOSZENIA.

CENA PRENUMERATY: miesięcznie wraz z przesyłką pocztową 1 zł. 50 gr.
CENA OGŁOSZEN: cała strona okładki 50 zł., 1/2 strony 25 zł., 1/4 strony 15 zł.

Redaktor Ks. Dr. Wł. Goral, Seminarjum Duchowne.

Pałac Biskupi: Telefon № 6-24. Kurja Biskupia: Telefon № 46.

P. K. O. Konto Biskupa Lubelskiego № 100,139.

Adres Redakcji: Seminarjum Duchowne.

Adres Wydawcy i Administracji: Kurja Biskupia w Lublinie.

Druk. M. Kossakowska—Lublin.